

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1995 - ΕΤΟΣ ΜΕ' - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ: 877 - ΤΙΜΗ 100 ΔΡΧ. - Τ.Κ. 106 82 ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - ΑΘΗΝΑΙ

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ τῶν Χριστουγέννων 1995

Πρὸς τὸ Χριστεπώνυμον Πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς
Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν.

**«ΕΠΕΣΚΕΨΑΤΟ ΗΜΑΣ ΕΞ ΥΨΟΥΣ
Ο ΣΩΤΗΡ ΗΜΩΝ»**

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Χαρὰς Εὐαγγέλια! Ὑμνολογοῦσιν ἄγγελοι Φῶς ἄπλετον ἐν τῷ μέσω τῆς νυκτός καταυγάζει τὰ ἔρημα τῆς Βηθλεέμ καὶ ἀντανακλάται ἀνά τὸν κόσμον Ποιμένες ἀγραυλοῦντες θεῶνται πρῶτοι τὰ θαυμάσια συμβαίνοντα καὶ ἐντρομοὶ ὑπακούουν εἰς τὴν εὐαγγελικὴν φωνὴν καὶ ἀναστάντες πορεύονται εἰς ταπεινὸν καὶ σκοτεινὸν σπήλαιον, λέγοντες πρὸς ἀλλήλους: «Διέλθωμεν δὴ ἕως Βηθλεέμ καὶ ἰδῶμεν τὸ ρῆμα τοῦτο τὸ γεγονός, ὃ ὁ Κύριος ἐγνώρισεν ἡμῖν». (Λουκ. 2, 15).

Βλέπουσι βρέφος ἐσπαργανωμένον, κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ, καὶ ὁμῶς προσκυνοῦσιν αὐτὸ εὐλαβῶς, διότι θεῖα ἐλλάμψει τὸ βρέφος τοῦτο παρίσταται ἐνώπιόν των, ὡς ὁ ἐπὶ τὸς αἰῶνας ἀναμενόμενος Μεσσίας, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου. Καὶ ἐνῶ κατάνυξις καὶ φόβος συνέχει τὰς καρδίας των, ἀκούουσιν ἐνδόμυχον καὶ παρήγορον καὶ ἐλπιδοφόρον τὴν φωνὴν τοῦ ἀρχαίου Εὐαγγελιστοῦ ἀπὸ αἰῶνων κηρύττοντος τὸ εὐαγγέλιον τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Λυτρωτοῦ, ὅτι τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἦλθε καὶ

περιγράφοντος τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ κατορθώματα τοῦ κλαυθυρίζοντος μὲν τώρα, ἀλλὰ τοῦ μέλλοντος νὰ διακηρύξη εἰς τοὺς λαοὺς, ὅτι «πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὐ εἵνεκεν ἔχρισέ με, εὐαγγελισσῶμαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συνετριμμένους τὴν καρδίαν, κηρύξαι αἰχμαλώτοις ἄφεςιν καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, ἀποστείλαι τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει, κηρύξαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν». (Λουκ. 4, 18-19).

Τέκνα ἐν Κυρίῳ,

Καὶ τί τὸ παράδοξον, ἂν ποιμένες ἀφελεῖς γίνωνται πρῶτοι θεαταὶ καὶ προσκυνηταὶ θαυμασίων φαινομένων; Ὁ Κύριος εἶπεν: «ἐάν μὴ στραφῇτε καὶ γένησθε ὡς τὰ παιδιά, οὐ μὴ εἰσέλθῃτε εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. 17, 13). Καὶ ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος θὰ κηρύξη εἰς τὸν κόσμον ὅλον τὸ μυστήριον τῆς δι' ἁπλῶν ἀλλὰ θεοπνευστῶν ἀνθρώπων διαδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, «τὰ μῦρα τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα τοὺς σοφοὺς κατασχύνῃ, καὶ τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα κατασχύνῃ τὰ ἰσχυρά» (Α' Κορ. 1, 27).

Προσκυνοῦντες λοιπὸν σήμερον τὸν ἐν σπαργάνοις ἐνείλιγμένον Σωτῆρα, ὀφείλομε νὰ μελετήσωμεν, ἵνα πεισθῶμεν, ὅτι αὐτὸς πράγματι φέρει ἐν αὐτῷ τὰ γνωρίσματα τοῦ ἀναμενόμενου ἐπὶ αἰῶνας

Μεσσίου καὶ Σωτῆρος τοῦ κόσμου. Καὶ ποῖα τὰ γνωρίσματα ταῦτα; Ὅσα ἔχομεν ἀναφέρει ἀνωτέρω: Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' αὐτόν, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, τὸ ὁδηγήσαν εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Φέρει τὸ χρίσμα τοῦ Βασιλέως τοῦ κόσμου, εὐαγγελίζεται καὶ κηρύττει τοῖς μὲν πτωχοῖς τὴν ὑπομονὴν καὶ καρτερίαν καὶ τὰς ἀναμενουσας αὐτοὺς οὐρανοπέμπτους ἀμοιβάς, εἰς τοὺς αἰχμαλωτισθέντας ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας παρέχει τὴν ἄφεσιν, τῶν ἁμαθῶν καὶ τῶν τυφλῶν ἀνοίγει τὰς ψυχὰς εἰς τὴν ὑποδοχὴν τοῦ Κυρίου καὶ κηρύττει «ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν», ὃ ἐστὶ ἰδρύει τὴν Ἁγίαν Του Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος.

Καὶ τὴν Ἁγίαν ταύτην Ἐκκλησίαν, ὡς θεοσύστατον καὶ θεοκίνητον καθίδρυμα, περιβάλλει ὁ Κύριος διὰ δυνάμεως ἀθανάτου, κυρίαρχον ἀνακηρύττει ἀνά τοὺς αἰῶνας. Καὶ ἀήττητος ἡ Ἐκκλησία Του αὕτη, τῇ δυνάμει καὶ ἐνεργείᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, «νικῶσα καὶ ἵνα νικήσῃ», ἐναντίον τοῦ πνεύματος τοῦ κακοῦ. Δέν χρησιμοποιεῖ ἐν τῇ πεισματώδει πάλῃ ἡ Ἐκκλησία αὕτη τοῦ Χριστοῦ κοσμικὰ μέσα ἐπικρατήσεως. Δέν ἐξαπολύει ἀκαταστασίας καὶ πολέμους. Δέν θέτει εἰς ἐνέργειαν διὰ τὴν ἀμυνάν της τὴν ἀντεκδίκησιν. Δέν ἀντιτάσσει σοφοὺς καὶ ἐπιστήμονας πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν πνευματικῶν καταδρομῶν τοῦ λεγομένου κόσμου τῶν σοφῶν, ὡς ἀνωτέρω εἶδομεν, ὅτι ἀναφέρει ὁ οὐρανοβάμων Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος.

Ἐγείρει ὁ ἁμαρτωλὸς κόσμος τῆς ἀντιδράσεως διωγμοὺς ἀπηνεῖς. Τὰ αἵματα τῶν μαρτυρούντων ὑπὲρ τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου καταπορφυροῦσι τῆς γῆς τὸ πρόσωπον. Οἱ κήρυκες τῆς νέας θρησκείας, οἱ λεγόμενοι Ἀπόστολοι, ἐγένοντο διὰ τὰ παθήματά των θεάτρον τοῦ κόσμου, πτωχοὶ οἱ νεοφώτιστοι, ἀλλὰ πολλοὺς πλουτίζοντες ἐν εὐσεβείᾳ καὶ ἔργοις ἀγαθοῖς, ἐπιμελῶς καλλιεργοῦσιν ἔργα ἀγαθὰ καὶ συγκομίζουσι τοὺς καρποὺς τῶν θεοφιλῶν ἔργων τούτων τοῦ Πνεύματος, τὰ ὁποῖα εἶναι, κατὰ τὸν Ἀπόστολον καὶ πάλιν, «ἀγάπη, χαρὰ, εἰρήνη, μακροθυμία, Χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια κατὰ τῶν τοιούτων οὐκ ἐστὶ νόμος». (Γαλ. 5, 22, 23).

Οὕτω πυργούονται ἐπὶ τῆς γῆς ὁ αἰωνόβιος καὶ ἀκατάλυτος πύργος τῆς βασιλείας Του. Διὰ πολλῶν θλίψεων εἰσέρχονται εἰς ταύτην ἀκαταπόνητοι καὶ γενναῖοι πνευματικοὶ μάχηταί (Πραξ. 14, 22).

Καὶ ὁ κόσμος πεισμόνως καταρτίζεται καὶ ἐξοπλίζει τὸν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἀκατάπαυστον ἀγῶνα. Κατὰ τὴν σύγχρονον ἐποχὴν χαρακτηρίζεται ὁ ἀγὼν οὗτος ὡς ἀγὼν ἐφευρέσεως σχημάτων πολιτικῶν καὶ φιλοσοφικῶν, τεχνικῆς προόδου, καταπληροσύνης σημασίας, ἀγὼν προσεγγίσεως εἰς τὸ ὑπερπέραν, ἀγὼν καυχήσεως περὶ προσεχοῦς καταλύσεως τοῦ θρόνου τοῦ ὑψί-

στου δημιουργοῦ καὶ προνοητοῦ τοῦ κόσμου.

Τὸ δὲ χερίστον, ὅτι ἐν τῇ ἡμετέρα Πατρίδι, ἥτις καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ἀπεράντοις αἰῶσι τῆς βαρβαρικής δουλείας, ἐν ταπεινώσει καὶ ὑπομονῇ καὶ ἡρωϊκαῖς προσπάθειαις ἐτήρησε τὸν «λόγον τῆς ὑπομονῆς τοῦ Κυρίου» καὶ δὲν ἡρνήθη τὸ ὄνομά Του, εἰσελαύνουν εἰς τὴν ἁγίαν ταύτην μάνδραν τοῦ Κυρίου «λύκοι βαρεῖς, μὴ φειδόμενοι τῶν προβάτων», προσπαθοῦντες παντὶ μέσω νά σαγηνεύσωσιν εἰς τὰς αἰρετικές καὶ σχηματικές αὐτῶν σαγήνας ἡμᾶς τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, «οἵτινες ἐγενόμεθα διδάσκαλοι αὐτῶν ἐν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ».

Ὁ Κύριος, τοῦ ὁποίου τὴν γενέθλιον ἡμέραν ἐορτάζομεν ἐν εὐγνωμοσύνῃ κατ' αὐτάς, πρὸς πάντα μὲν ἐχθρόν Του ἐδίδαξεν, ὅτι «πρὸς κέντρα λακτίζουσιν», ἡμᾶς δὲ τοὺς πιστοὺς Του δέν παύει συμβουλευῶν καὶ ἐνισχύων διὰ τῶν ἀδιαφεύστων ὑποσχέσεων, «πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος...».

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Εἶναι ἀδύνατον ἡ βραχνὴ φωνὴ ἡμῶν καὶ ἡ ἀκομψος γλῶσσα ἡμῶν νά ἐξυμνήσῃ δεόντως τὴν σημασίαν καὶ τὰ ἀγαθὰ καὶ ὠφέλιμα, τὰ ὁποῖα ἔφεραν εἰς τὸν κόσμον σήμερον ἡ ὑμνουμένη Γέννησις καὶ Ἐπιφάνεια τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν Κυρίου. Διὰ τοῦτο δανειζόμεθα τὸ ἐγκώμιον, τὸ ὁποῖον ἐπλεξεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διὰ τὴν σημερινὴν ἐορτὴν, ὡς γράφει πρὸς τὸν μαθητὴν τὸν Τίτον, «ἐπεφάνη γάρ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις, παιδεύουσα ἡμᾶς, ἵνα ἀρνησάμενοι τὴν ἀσέβειαν καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας, σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι». (Τίτ. 2, 11, 12).

Ὁ Δημιουργὸς ἐπεσκέφθη τὸ δυστυχὲς πλᾶσμα Του, ἔσωσεν αὐτό, ἀλλὰ καὶ εἰς ἡμᾶς παρέχει αἰώνιον μάθημα καὶ ἔχει δικαίαν ἀπαίτησιν, ἵνα καὶ ἡμεῖς δοξάζωμεν τὸν Θεόν διὰ τοῦ βίου καὶ τῶν καλῶν μας πράξεων.

Ἄν τὰς ἐντολὰς ταύτας τηρῶμεν, θά ἔχωμεν καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα, «θαρρεῖτε, λέγει ὁ Κύριος, μὴ φοβῆσθε, ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον» (Ἰωάν. 16, 33).

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον

+ Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ
ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΔΙΔΑΓΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Υπό του Σεβ. Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ' (ΤΩΝ ΠΡΟΠΑΤΟΡΩΝ)

«Καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες». Μὲ τὴ παραβολὴ τῆς ἀδυναμίας τῶν κεκλημένων νὰ φανοῦν ἄξιοι τοῦ ἐπουράνιου δεῖπνου, ὁ Χριστός φαίνεται νὰ δοκιμάζη τίς ὀριακές μας ἀντοχές. Μὲ τὴ σημερινή Κυριακὴ ἀφιερωμένη στοὺς προπάτορες τοῦ Χριστοῦ, οἱ ὁποῖοι ἀνέβηκαν ἕως τοῦ Θεοῦ καὶ κατέβηκαν ἕως αὐτοῦ τοῦ ἐπὶ γῆς ἑνανθρωπίσαντος Ἰησοῦ Χριστοῦ συστοιχήθηκε καὶ ὁ συνεχὴς ἐξοστρακισμὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν κοινωνία τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ὅλες οἱ σηματοδοτήσεις εἰκονογραφοῦν τὴν προσδοκία τῆς γέννησης τοῦ Χριστοῦ καὶ κατὰ πόσο εἴμαστε ἐκλεκτοὶ νὰ τὴν ὑποδεχθούμε.

Ὅμως μεγαλύτερη βαρύτητα στὴ διατύπωση αὐτῆς τῆς κατάστασης πού περιγράφει τὸ Εὐαγγέλιο, θὰ πρέπει νὰ ἔχη ἡ ἐκτίμηση τῶν προθέσεων καὶ τῶν κινήτρων, τῆς βούλησης πού τὴν ἐνοιῶσαν οἱ κεκλημένοι σάν χρέος καὶ τὴν ἔκαναν στόχο τους, γιατί αὐτὸ ἐκφράζει αὐθεντικότερα τὸν ἐσωτερικὸ κόσμο τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ὑπαρξὴ ἢ τὴν ἀνυπαρξία ἰδανικῶν καὶ ἀρχῶν. Ἀναφέρονται οἱ προτάσεις τῆς ἰδιοκτησίας γῆς, ζῶν, ἀναγκαιότητες ἐγγαμῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ τόσων ἄλλων πού ἐννοοῦνται καὶ ἔχουν ἐπιβληθῇ στὸν σύγχρονο ἄνθρωπο ὡς μονόδρομος. Γιατί ὁποῖος γοητεύεται ἀπὸ τὴ τρέχουσα στιγμὴ καὶ ἀρνείται τὸ μέλλον, χάνει τὴ ζωὴ ἢ μᾶλλον, χάνει τὸν ἑαυτό του στὸ μέλλον.

Αὐτὸ τὸ πάγωμα τῆς συνειδήσεως, ἡ ἀτροφία αὐτῆς τῆς συναίσθησης σημαίνει ἀπεμπόλησι πίστεως, ἀρχῶν, ἰδανικῶν. Αὐτὸ ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο σὲ μιά τραγικὴ διάψευση, σὲ μιά ἀπόλυτη φρίκη σχετικὰ μὲ τίς προοπτικές τοῦ πνεύματος, τῆς ἀληθινῆς ζωῆς γιὰ τὴν ὁποία ἀδιαφορεῖ θεωρώντας τὴν ἀθλημα ἀφελῶν. «Καὶ παρομοιώθη τοῖς κτήνεσιν»¹ ἀναφέρει ὁ ψαλμωδὸς γιὰ τὴν ἁμαρτία τοῦ πρῶτου ἀνθρώπου. Πελαγοδρομώντας μέσα στὸν κυκεῶνα τοῦ σύγχρονου κοσμικοῦ συρμοῦ ἀναρωτιέται ὁ ἄνθρωπος: «γιατί νὰ δεχτῶ νὰ ζήσω;» Τὰ ἀδιέξοδα τοῦ καιροῦ μας ἔχουν σκοτῶσει τὸ λόγο τοῦ «ζῆν». Ἐπειδὴ ἡ πραγματικότητα πού σημαίνει ἐχθρική ἀνταγωνιστικότητα, ἀναγκαῖο ὕλικό κυνήγι, ψυχικὴ καὶ ἠθικὴ ὕφεση, ἀτομοκεντρισμὸς, διεστραμμένη ἀδηφαγία, δὲν ἐπιτρέπει προοπτικές γιὰ εὐοίωνες προβλέψεις.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ φυσικὴ αὐτὴ ἀγάπη πρὸς τὴ ζωὴ δὲν ἐπιτρέπει ἀμετρη πρὸς αὐτὴν προσκόλληση καὶ δημιουργία ἀλύτου δεσμοῦ μαζί της². Στὴν Ἐκκλησίᾳ παρέχεται ἡ δυνατότητα τῆς «ἐν τῇ ἀγάπῃ πρὸς τὴν ζωὴν περιφρονήσεως αὐτῆς». Ὅταν ἡ σὰρκα παραμένει

στὴν οἰκειάν τάξη, ὅταν δηλαδὴ ὑποτάσσεται στὴ ψυχὴ, οὐδὲν ἀτυπο γίνεται. Ὅταν ὅμως ἐπιτρέψουμε στὴ σὰρκα τὴν ὑπέρβαση τῶν οἰκειῶν ὅρων καὶ τὴν ἐπιβολὴ τῆς στὴ ψυχῇ, τότε καταστρέφονται τὰ πάντα, χωρὶς αὐτὸ νὰ ὀφείλεται στὴ φύση τῆς, ἀλλὰ στὴν ἀμετρία καὶ ἀταξία τῆς³. Εἶναι ἀνάγκη νὰ βρεθοῦμε ἔξω ἀπὸ τὸν παφλασμὸ τῆς στιγμῆς, πού μᾶς κάνει νὰ νιώθουμε παροδικοὶ καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέψουμε τὸ κλειστὸ καὶ καθετοποιημένο μοντέλο τοῦ κόσμου νὰ κυριαρχήσῃ ἐπάνω μας, διότι ἡ ψυχὴ μας γεννήθηκε καὶ ὑπάρχει «ἵνα ἀρχῇ καὶ μὴ ἄρχηται»⁴. Εἶναι ἀναγκαῖα ἡ συνειδητοποίηση τῆς ὑστέρησής μας, ἡ πραγματοποίηση μιᾶς πάλης πού θὰ γίνη πρὸς τὰ μέσα, γιὰ τὴ καλυτέρευση τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἔτσι ὥστε ὅσες φορές εἰσέλθει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ στὴ καρδιά μας, καὶ ξυπνήσῃ τὸν ἔλεγχο τῆς συνειδήσεως, ἐμεῖς νὰ μὴ ἡσυχάζουμε τὴ ταραχὴ τῆς μέ προφάσεις, προσφέροντάς τὴν μιά θεία ἀπομάκρυνση, μιά αὐτοκτονικὴ ἐπιλογή.

Ὁ Χριστὸς παρακολουθώντας καὶ ἐλέγχοντας τίς βλάβες, διηγούμενος τίς αἰτίες τῶν παθῶν ἔχει ἐπαναλάβῃ τὸ θέμα τῆς ἀποφυγῆς τῆς θυσίας τοῦ ἀνθρώπου στὸ βωμὸ τῆς ἐφήμερης φροντίδας, μὲ τὸ λόγο του «Μὴ γάρ μεριμνᾶτε περὶ τῆς αὔριον», «Ἀρκεῖ τῇ ἡμέρᾳ αὐτῇ, ἡ κακίαν αὐτῆς». Ἐκφράστηκε τὸ αἷτημα μιᾶς νέας ἐκκίνησεως. Ἡ πείρα τῆς ἀνθρωπότητας μετὰ ἀπὸ τὴ πολλὴ παραμονὴ στὸ κακὸ εἶχε ὀριμάσει. Ὅταν λοιπὸν «πᾶς ἱατρείας ἐξηλέγχθη τρόπος»⁵, ἤλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἡ οἰκονομία τοῦ Θεοῦ εἰσέρχεται στὸ κεφαλαιωδέστερο τμῆμα τῆς, στὴν ἐνσάρκωση τοῦ Θεοῦ «ἵνα δι' αὐτῆς ἐπιτευχθῇ ἡ θέωσις τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἐν μείζονι βαθμῷ ἐπιτυχία τῶν ἐν τῷ παραδείσῳ ἀπολεσθέντων»⁶. Ὅλοι οἱ χριστιανοὶ εἴμαστε κεκλημένοι ἀπὸ τὸ Θεό, νὰ γευθοῦμε τοῦ ἐπουράνιου δεῖπνου, δηλαδὴ νὰ γίνουμε μέτοχοι καὶ συγκοινωνοὶ τῆς βασιλείας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

«Πιστὸς ὁ Θεός, δι' οὗ ἐκλήθητε εἰς κοινωνίαν τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ»⁷. Ποιοὶ εἶναι οἱ κλητοί; Ἀποτινάζοντας μὲ τὴ ρομφαία του τὸ τέλμα τῆς ἀνθρώπινης δυστυχίας προστάζει ὁ βασιλιάς: «εἰσάγαγε ὧδε τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀναπήρους καὶ χωλοὺς καὶ τυφλοὺς... ἵνα γεμισθῇ ὁ οἶκός μου. Λέγω γάρ ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν κεκλημένων γεύσεται μου τοῦ δεῖπνου. Πολλοὶ γάρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί». Ἐκλεκτοὶ εἶναι ἐκεῖνοι πού λατρεύουν τὸ Θεὸ ὅταν ζοῦν μὲ συνέπεια καὶ γενναιότητα κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς τους. Μιά προσεκτικὴ ζωὴ ἀγάπης, δικαιοσύνης, ταπεινο-

φροσύνης, αγνότητας. Τά χέρια τους πού ύψωνονται σέ προσευχή νά μήν εἶναι χέρια ἀρπακτικοῦ πού κακουργοῦν πισώπλata καί δολοφονοῦν ὑπολήψεις. Γιατί τέτοια χέρια ἀδικίας, παρανομίας, ἐριδων καί διχασμοῦ προκαλοῦν τήν ἀποστροφή τοῦ Θεοῦ καί ἐρχεται ὥρα πού βαραίνουν γιατί κατά τούς συγγραφείς: «Ἡ συνείδηση εἶναι χίλια σπαθιά»⁸ προσφέροντας στή ψυχὴ ἓνα φοβερό μαρτύριο. Ὅμως τόν Χριστό δέν ἀρκεῖ νά τόν ἀγαποῦμε μέ μιὰ ἀπλὴ συναισθηματικὴ ἀγάπη. Εἶναι ἀνάγκη καί νά τόν πιστεύουμε σάν τόν ἀληθινὸ Θεό καί ρυθμιστὴ τῆς ζωῆς μας. Χρειάζεται ἓνα πέρασμα ἀπὸ τὴν ἀγάπη στὸν ἄνθρωπο Ἰησοῦ, στή θερμὴ πίστη στὸν ἐνανθρωπήσαντα Σωτῆρα καί Λυτρωτὴ. Ἀπαιτεῖται ὄχι ἀπλὰ μία γνώση, ἀλλὰ μία ἀναγνώριση τῆς θεότητάς του μέ ὅλες τίς ἀναπλαστικές συνέπειές της.

1. (Ψαλμ. 48,13)
2. (Εἰς Ἰω. Ὁμ. 85, 2 PG 59, 462)
3. (Τοῦ αὐτοῦ. Εἰς Ἐφεσ. Ὁμ. 5,4)
4. (Τοῦ αὐτοῦ. Κατήχησις 2, 1 PG 49, 232)
5. (Ἰ. Χρυσ. Εἰς Ρωμ. Ὁμ. 12)
6. (Ἰω. Χρυσ. Γένεσης Ὁμ. 7)
7. (Α' Κορ. α', 9)
8. (Σαίξπηρ)

ΕΠΙΕ ΓΕΡΩΝ...

Ἐλεγαν ὠρισμένοι πατέρες γιὰ τόν Ἀββᾶ Ἰδοῖον τόν Θηβαῖον, ὅτι κάποτε πῆγε εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ. Ἀφοῦ παρέμεινε ἀρκετὸ διάστημα ἐκεῖ, φεύγοντας τὸν συνάντησε ἓνας μοναχὸς καί τοῦ εἶπε στενάζοντας: «Στεναχωρούμεθα Ἀββᾶ γιὰ τὴν ἀνομβρία πού ἐπικρατεῖ». «Καί γιατί δέν εὐχεστέ στὸν Θεό;» τοῦ ἀπαντᾷ ὁ γέροντας.

Καί εὐχόμεθα - λέγει ὁ μοναχὸς - καί λιτανεῖες κάνουμε παρ' ὅλα αὐτὰ δέν βρέχει.

Τότε τοῦ λέγει ὁ Ἀββᾶς. Νά ξέρετε δέν προσεύχεστε πολὺ. Θέλεις νά ἐπιβεβαιωθῆς ὅτι ἔτσι εἶναι; Δίχως ἄλλο λοιπόν, ἀνοιξε ὁ γέροντας τὰ χέρια του πρὸς τὸν οὐρανόν - ὅπως σέ προσευχή - καί ἀμέσως ἔβρεξε.

Βλέποντας τὸ φαινόμενο αὐτὸ ὁ μοναχὸς ἐφοβήθηκε, καί ἔβαλε ἐδαφιαῖαν μετάνοια στὸν Ἀββᾶ. Ὁ Ἀββᾶς Ἰδοῖος μὴ λέγοντας τίποτα ἐφυγε, ὁ δὲ μοναχὸς εἶπε σέ ὅλους τούς ἄλλους τὸ γεγονός.

Ὅταν τὰ ἀκουσαν οἱ ἄλλοι ἀδελφοὶ ἐδόξασαν τὸν Θεόν.

ΕΥΧΑΙ

Τὴν 11ην Νοεμβρίου ἐώρτασε τὰ ὀνομαστήριά του, ὁ σεπτὸς Ποιμενάρχης Πειραιῶς καί Σαλαμί- νος κ. Βικέντιος.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ εὐχεται τόσον εἰς αὐτόν ὅσο καί εἰς τὸ θεοφιλὲς ποίμνιό του, ἔτη πολ- λά, υἱεία καί τὴν ἐξ ὕψους συνδρομὴ ἐπ' ἀγαθῶ τῆς ἀγωνιζομένης Ἐκκλησίας μας.

Ἡ «Φ.Ο.» εἰς τὸν ἐορτάσαντα ἐκλεκτόν συνεργάτην τοῦ περιοδικοῦ μας Ἀρχιμ. Χρυσόστομον Βάρκαν, εὐχεται ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» ΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟ ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΓΕΝΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
Νομίμως εκπροσωπούμενου ὑπὸ τοῦ Προέδρου
τοῦ Δ.Σ. Σεβ. Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Φθιώτιδος
καί Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 - Τ.Κ. 106.82 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ.: 38.28.280 - 36.47.365 - FAX: 38.28.280

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Αρχ. Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος
Θεολόγος
ΤΗΛ.: 46.72.921

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ

Χριστόδουλος Χριστοδουλάκης
Διδάσκαλος - Ἐπίτιμος Διευθυντής
Πρωτονοτάριος
ΤΗΛ.: 22.82.253

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 1000
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 50

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 100

ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Δ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144 - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΤΗΛ.: 41.82.591 - 45.32.911

«Μὴ πλανᾶσθε, Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται· ὁ γὰρ ἐάν σπεῖρῃ ἄνθρωπος, τοῦτο καί θερίσει».

(Γαλάτας Στ' 7)

ΤΟ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Υπό του Ἱερομονάχου Βησσαρίωνος Τσαρῆ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ἡ Κυριακή «πρὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως» σύμφωνα με τὴν Ὁρθόδοξη παράδοση εἶναι ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπιτελοῦμεν τὴν μνήμην «πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος τῷ Θεῷ εὐαρεστησάντων ἀπὸ Ἀδάμ μέχρι καὶ Ἰωσήφ τοῦ μνήστορος» προφητῶν, πατριαρχῶν, κριτῶν, δικαίων καὶ βασιλέων. Εἶναι ὄντως ἀξιοθαύμαστη ἡ ἐκφραστικότητα μετὰ τὴν ὁποία ἡ ὑμνογραφία τῆς Ἐκκλησίας μας, παρουσιάζει τοὺς Θεῖους προπάτορας, νὰ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς θεοτιμῆτου ἀρετῆς καὶ νὰ ὑπομένουν μετὰ ἰσχυρά πίστη τὰ πάνδεινα, ἀναμένοντας μετὰ λαχτάρᾳ τὴν ἔλευση τοῦ Μεσσία καὶ Λυτρωτοῦ Ἰησοῦ. Σύμφωνα μετὰ αὐτὴν, φαιδρῶς προεορτάζουσι, Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ, καθὼς καὶ ἅπαντες οἱ προφῆται Ἰούδας τε καὶ Λευί, Μωϋσῆς, Ἀαρὼν καὶ Δαυὶδ, Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ καὶ Σαμουὴλ. Καὶ ὄχι μόνον αὐτοί, ἀλλὰ καὶ πάσα τῶν γυναικῶν ἡ εὐπρέπεια, Σάρα, Ρεββέκα καὶ Ραχήλ Ἄννα καὶ Μαρία Μωσέως.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀπ. Παῦλος, σὺ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα, ἐκθέτει κατὰ σειράν τὰ μεγάλα κατορθώματα τῆς πίστεως, ὅλου τοῦ χοροῦ τῶν Ἀγίων ἀνδρῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, οἱ ὅποιοι ὄντες πύργοι ἀπόρρητοι τῇ πίστι καὶ στηλοὶ ἀκλόνητοι τῇ ἀρετῇ δοξάζονται καὶ ἐγκωμιάζονται ἕσαυτὸν γιὰ τὰ ἐπιτεύγματα τῆς ψυχικῆς καρτερίας καὶ πνευματικῆς ἀνωτερότητάς των. Αὐτοὶ μετὰ τὸ ὀλοζώντανον παράδειγμα τοῦ λαμπροῦ καὶ ἐναρέτου βίου των, παρακινοῦν ὅλους ἐμᾶς, νὰ τοὺς μιμηθοῦμε σὺν μέτρο τοῦ δυνατοῦ καὶ ἐπιδεικνύοντας ζέση πίστεως καὶ εὐλικρίνεια προαιρέσεως νὰ προετοιμάσουμε τὸν ἑαυτὸ μας, γιὰ νὰ ὑποδεχτῇ τὴν Γέννηση τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Ἰησοῦ, πού γίνεται ἄνθρωπος γιὰ νὰ κάμῃ τὸν ἄνθρωπο Θεόν. Ἔτσι ὅπως ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους καὶ θεοφόρους πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος, μᾶς καλεῖ νὰ προσεγγίσουμε καὶ νὰ βιώσουμε τὸ μέγα μυστήριον τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Κυρίου:

«Ὡς ἰδοῦμεν καὶ ἄς διδαχθοῦμεν ἀπὸ τὰς θείας γραφάς τί λογῆς εἶναι ὁ Δεύτερος ἄνθρωπος, ὁ Κύριος ἐξ οὐρανοῦ. Οὗτος εἶναι Θεός, ἐκ Θεοῦ ἀναρχος Υἱὸς ἀνάρχου Πατρός· ἀσώματος ἀσώματος· ἀκατάληπτος ἀκαταλήπτου· αἰώνιος αἰωνίου· ἀπρόσιτος ἀπροσίτου· ἀχώρητος ἀχωρήτου· ἀθάνατος ἀθανάτου· ἀόρατος ἀοράτου. Λόγος Θεοῦ καὶ Θεός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐδημιουργήθησαν ὅλα, τὰ πάντα, γῆνα καὶ οὐράνια. Καὶ διὰ νὰ εἰπῶ μετὰ συν-

τομίαν, ὄντας τοιοῦτος καὶ μένοντας ἐν τῷ Πατρὶ, καὶ ἔχοντας καὶ τὸν Πατέρα τοῦ μένοντα ἐν Αὐτῷ, μὴ χωρισθεῖς ἀπὸ Αὐτόν, κατέβη εἰς τὴν γῆν καὶ ἐσαρκώθη ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου, καὶ ἐγένεν ἄνθρωπος ὁμοιος κατὰ πάντα μετὰ ἡμᾶς ἔξω ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, διὰ νὰ ἀναπλάσῃ καὶ νὰ ἀνακαινίσῃ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον καὶ μαζί μετὰ ἐκείνον ὅλους, ὅσοι ἐγεννήθησαν ἀπὸ αὐτόν καὶ γεννῶνται, ὡσάν ὅπου εἶναι καὶ αὐτοὶ ὅμοιοι μετὰ ἐκείνον ὅπου τοὺς ἐγέννησεν.

Ἀναμεταξύ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ἐμεσίτευσεν ἡ εἰς αὐτόν πίστις, διὰ νὰ δεχθῇ ὁ Θεός, ἀντὶ διὰ ὅλα τὰ ἄλλα, τὴν πίστιν μοναχὰ ὅπου ἔχομεν εἰς αὐτόν, ἡξεύροντας πῶς εἴμαστε πάμπτωχοι, καὶ δὲν ἡμποροῦμεν παντελῶς νὰ τοῦ προσφέρωμεν ἄλλο τί διὰ τὴν σωτηρίαν μας, πᾶρεξ τὴν πίστιν μόνον, καὶ τοιοτοτρόπως νὰ μᾶς ἐλεήσῃ. Καὶ νὰ μᾶς χαρίσῃ τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν μας, καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς. Τὰ ὅποια αὐτὰ τὰ χαρίζει καὶ ἕως τώρα εἰς ἐκείνους ὅπου πιστεύουν εἰς αὐτόν ὀλοψύχως. Καὶ ὄχι μόνον αὐτὰ, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνα ὅπου μᾶς ὑπεσχέθη εἰς τὸ Ἱερὸν τοῦ Εὐαγγελίου, πῶς ἔχομεν νὰ τὰ ἀπολαύσωμεν δι' Αὐτοῦ. Ἦγουν τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς ἐκείνης, τὴν ὁποίαν κληρονομοῦν οἱ πρᾶεῖς μετὰ μεγάλην εὐφροσύνην καὶ χαρὰν τῆς καρδίας των, διὰ νὰ ἐνωθῇ Αὐτός μετὰ ἡμᾶς καὶ δι' Αὐτοῦ νὰ γένωμεν οἱ δύο ἓνα μετὰ τὸν Θεόν καὶ Πατέρα τοῦ, συνδεδεμένοι τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι. Καὶ αὐτὰ ὅπου εἶπα ὅλα τὰ ἀπολαμβάνομεν, ὅταν φυλάττωμεν ἀκριβῶς ὅσα τοῦ ὑπεσχέθημεν εἰς τὸ ἅγιον βάπτισμα καὶ ὅσα μᾶς παραγγέλει, καὶ ὅταν φεύγωμεν ἀπὸ ὅσα ἀπεταξάμεθα καὶ ἡρνήθημεν.

Ὅταν λοιπὸν φυλάξωμεν ὅλα ἐκεῖνα ὅπου μᾶς εἶπε καὶ μᾶς λέγει ὁ Θεός, τότε εἴμαστε ἀληθινὰ πιστοί, ὡσάν ὅπου δεῖχνομεν τὴν πίστιν μας ἀπὸ τὰ ἔργα μας, καὶ γινόμεθα, καθὼς εἶναι καὶ αὐτός ἅγιος καὶ ἐπουράνιος καὶ τέκνα Θεοῦ ἐπουρανίου καὶ ὅμοιοι κατὰ πάντα μετὰ αὐτόν, καθὼς καὶ αὐτός ἐγένεν ὁμοιος κατὰ πάντα μετὰ ἡμᾶς, ἔξω ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, πλην ἡμεῖς γινόμεθα ὅμοιοι μετὰ αὐτόν κατὰ χάριν».

Ὡς καθάρισουμε, λοιπὸν, ἀδελφοί, ἑαυτοὺς, ἀπὸ πάσαν ἁμαρτίαν, πράττοντας τὰ ὅσα μᾶς παραγγέλει ὁ Ἅγιος Συμεὼν καὶ ἄς προσευχηθοῦμε στὸν ἐν φάτνῃ ἀνακλιθέντα Κύριον, ζητώντας τοῦ νὰ μᾶς χαρίσῃ τὴν ἀκράδαντον πίστιν τῶν Ἀγίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀνδρῶν, διὰ τῆς ὁποίας οἱ δίκαιοι προπάτορες, «κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιών».

ΤΟ ΙΣΧΥΟΝ ΠΕΡΟΥΣΙΑΚΟΝ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΩΝ ΜΟΝΑΧΩΝ, ΜΟΝΩΝ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝΤΩΝ ΤΗΝ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΚΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ

Παρουσίασις τοῦ ζητήματος.

1. Ἡ, κατὰ τὸ ἔτος 1923, τὸν Δεκέμβριον, ληφθεῖσα ἀπόφασις τῆς Ἑλλαδικῆς Ἱεραρχίας περὶ εἰσαγωγῆς τοῦ γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου εἰς τὸ Ὁρθόδοξον ἑορτολόγιον, ὡς πρῶτον καὶ σοβαρὸν ἀποτέλεσμα εἶχε τὴν διάσπασιν τῆς ἑορτολογικῆς ἐνότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀλλ', ἡ διάσπασις αὕτη, ὡς συνέπειαν εἶχε νὰ ἐμφανισθοῦν, πρὸς ἀντιμετώπισιν, ζητήματα σοβαρὰ ἐκ-

Ὶπό Κων/νου Θ. Πολυζωΐδου
ΛΕΚΤΟΡΟΣ ΝΟΜΙΚΗΣ Α.Π.Θ.

κλησιολογικῆς φύσεως καὶ «κανονικῆς» τάξεως. Διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ὀρθή ἐπίλυσις τούτων βασικὴ προϋπόθεσις εἶναι ἡ ἀμερόληπτος καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς σκοπιμότητος, προσέγγισις τούτων. Σημειωτέον ὅτι, ἡ εἰς γενικὰς γραμμάς περιγραφή καὶ ἀξιολόγησις τῶν ἐγερθέντων ζητημάτων εἶναι ἀπαραίτητος ὥστε νὰ εὑρεθῇ τὸ ἐφαρμοστέον δίκαιον ὅταν, ἐνδεχομένως, προκύψουν ἀμφιβολίαι περὶ τοῦ ποία εἶναι ἡ προσήκουσα κατανομή τῆς παρουσίας τῶν μοναχῶν τῶν ἀνηκόντων εἰς Ἡσυχαστήρια ἀκολουθοῦντα τὸ Παλαιόν (ἀνέκαθεν ἰσχύον) Ἑορτολόγιον (Π.Η.).

Οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ Π.Η. ἀποκαλοῦν ἑαυτοὺς Γ.Ο.Χ. (Γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς). Διὰ τὴν ὀνομασίαν τῶν αὐτῶν ἐπικαλοῦνται τὸ ἐπιχειρημα ὅτι ἀκολουθοῦν, κατὰ πάντα, τὴν Ὁρθόδοξον Παράδοσιν. Ἡ ἀφετηρία, διὰ νὰ γίνῃ ὀρθὴ θεώρησις τοῦ ζητήματος, εἶναι ἡ ἀρχὴ περὶ τοῦ ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι μία (ὡς ὁμολογοῦμεν εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως) καὶ συνεπῶς, ἀδιαίρετος. Ὅτι τοῦτο δέν εἶναι μόνον αἷτημα καὶ εὐχή, ἀλλὰ πραγματικότης, εἶναι ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διετηρήθη ἀλώβητος, ἐπισήμως διεκδικοῦσα τὴν μοναδικότητα καὶ ἀποκλειστικότητά της, ὡς κιβωτοῦ τῆς σωτηρίας, μέχρι σήμερον¹. Ἀπόδειξις τούτου εἶναι ὅτι, μέχρι τοῦ 1924, ὁπότε ἡ λεγομένη ἐπίσημος, κρατοῦσα Ἐκκλησία, ἠκολούθησε τὸ Νέον Ἡμερολόγιον (Ν.Η.)², ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἦτο καὶ ὁρατῶς ἡνωμένη. Μετά τὴν, εἰσαχθεῖσαν, ἡμερολογιακὴν μεταβολὴν καὶ τὴν, μετ' αὐτὴν ἀκολουθήσαν, διάσπασιν τῆς ἑορτολογικῆς ἐνότητος τῶν Ὁρθοδόξων, σάλος ἡγέρθη μεταξύ τῶν πιστῶν, αἰφνιδιασθέντων ἐκ τῆς ἀλλαγῆς. Τὸ σύνολον τῆς Ἱεραρχίας ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, ἡ πλειοψηφία τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ κλήρου, ἐδέχθησαν (ὠρισμένοι παρά τὴν θέλησιν των) τὴν ἀλ-

λαγὴν. Οἱ ἀρνηθέντες τὴν ὑποταγὴν εἰς τὴν μεταρρυθμισιν διεκήρυξαν ἑαυτοὺς ὡς τοὺς μόνους συνεχιστὰς τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως καὶ ἐχωρίσθησαν ἀπὸ τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας. Αἱ δύο μερίδες ἀλληλοκατηγορήθησαν ἐπὶ σχίσματι³, οἱ δὲ ἐμμείναντες εἰς τὴν ἑορτολογικὴν ἐνότητα μετὰ τῶν λοιπῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἀπεκλήθησαν χλευαστικῶς Παλαισημερολογῖται⁴. Μετά τὴν βραδεῖαν, ἀλλὰ σταθεράν εἴσοδον τῆς πλάνης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ Ν.Η. ἐκατηγορήθησαν καὶ ἐπὶ αἵρέσει⁵.

Ἡ διαμορφωθείσα κατάστασις εἶχε ὡς συνέπειαν ὥστε ἡ, ἐν Ἑλλάδι ἐπίσημος θρησκεία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡ φερομένη ὡς «ἡνωμένη δογματικῶς» μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν λοιπῶν ὁμοδόξων Ἐκκλησιῶν, νὰ συμπίπτῃ κυρίως διὰ τῆς «Ἐκκλ. τ. Ἑλλ.». Ἐφ' ὅσον ὁμως οἱ, αὐτοαποκληθέντες ὡς ΓΟΧ, συνεχίζουν τὴν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας καθ' ὅλα, φυσικόν εἶναι νὰ διεκδικοῦν καὶ αὐτοὶ ὅτι ἐκπροσωποῦν αὐθεντικῶς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐν Ἑλλάδι. Ἡ καιρία αὕτη παρατήρησις ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιον διὰ τὸν ἐπιτυχὴ καθορισμὸν τοῦ νομικοῦ status quo τῶν ΓΟΧ. Ἐντὸς τοῦ πλαισίου τούτου προσδιορίζεται πλεόν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς ἡ νομικὴ ὑπόστασις τῶν ΓΟΧ ἐντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, ἡ ἑκτασις τῆς ἐλευθερίας τῆς λατρείας των καὶ αἱ δυνατότητές των νὰ ἀπολαμβάνουν καὶ αὐτοὶ τοῦ ἀτομικοῦ δικαιώματος τῆς θρησκευτικῆς ἰσότητος ἐναντι τοῦ νόμου. Μετὰ τὸν καθορισμὸν τῆς καταστάσεως των ἀπὸ ἀπόψεως νομικῆς καὶ μέ δεδομένα τά, ἡδη λεχθέντα, περὶ Ἡσυχαστηρίων γενικῶς, εὐκολότερον ἀξιολογεῖται ἡ νομικὴ ὑπόστασις τῶν Ἱ. Μονῶν τῶν ΓΟΧ, ὁλοκληρουμένου τοῦ κεφαλαίου διὰ τῶν ἐνδεικνυομένων ρυθμίσεων προκειμένου περὶ τῆς κατανομῆς τῆς παρουσίας των, ἐντὸς τῶν Μονῶν τούτων, ἀσκουμένων μοναχῶν.

Νομικὴ ὑπόστασις τῶν ΓΟΧ ἐντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους.

2. Διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ status quo πρῶτον καὶ κυριώτερον εἶναι νὰ εὑρεθῇ ποία εἶναι ἡ νομικὴ θέσις τῆς Ἐκκλησίας τῶν ΓΟΧ ἐντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ, εἰδικώτερον, ἐν σχέσει πρὸς τὴν κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν. Σημειοῦται, κατ' ἀρχὴν, ὅτι ἡ ἐννοια ἐπίσημος, κρατοῦσα Ἐκκλησία, εἶναι εὐρυτέρα μὲν ὡς πρὸς τὴν «Ἐκκλ. τ. Ἑλλ.», μερικωτέρα δὲ ὡς πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐν Ἑλλάδι. Τὴν διευκρίνησιν τῶν σχέσεων τούτων ἐπισημαίνομεν διότι, ἐκτὸς τῆς «Ἐκκλ. τ. Ἑλλ.»^{5a} ὑπάρχουν εἰς τὸ κράτος καὶ αἱ ἐκκλησιαστικαὶ περιοχαὶ τῆς Κρήτης, Δωδεκανήσου, Ἀγίου

Όρους, ως και τά μετόχια τῶν Πρεσβυγενῶν Πατριαρχείων, αἱ ὁποῖαι μᾶλλον ἐντάσσονται εἰς τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν⁶. Ἐκτός τῆς ἐπισήμου καὶ ἐντός τῆς, ἐν Ἑλλάδι, Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τίθεται συνεπῶς μόνον ἡ Ἐκκλησία τῶν ΓΟΧ. Περαιτέρω, τίθεται καὶ τό ἐξῆς ζήτημα: Μέ ποῖον κριτήριον καθορίζεται ἡ ιδιότης τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς ὡς ἐπισήμου; Ἀρκεῖ τό ὅτι οἱ ἐκπρόσωποι αὐτῆς ἀναγνωρίζονται ὑπὸ τῆς Πολιτείας; Δέν εἶναι τό οὐσιώδες κριτήριον ἡ, κατὰ πάντα συνέχισις τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως καὶ ἡ ἀποστολική διαδοχή; Τονίζεται⁷, ὅτι ὁ χαρακτηρισμός τῆς «Ἐκκλ. τ. Ἑλλ.» ὡς Ἐκκλησίας τῆς ἐπικρατοῦσης θρησκείας διατηρεῖται ἀνανεούμενος μόνον ἐφ' ὅσον αὕτη «τηρεῖ ἀπαρασαλεύτως» τοὺς «Ἱ. Ἀποστολικούς καὶ Συνοδικούς Κανόνας». Ἡ ἐπισήμανσις αὕτη ἐπαναλαμβάνεται εἰς Εἰσήγησιν (ἀπὸ 10-3-1981) πρὸς τὸ ΣΤΕ, ὅπου ὀρίζεται: «...δύνатаι τό κράτος νά προβῇ... εἰς ἄρσιν τοῦ χαρακτηρισμοῦ αὐτῆς ὡς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐπικρατοῦσης θρησκείας, διότι ἡ Ἐκκλησία τῆς ἐπικρατοῦσης θρησκείας εἶναι μόνη ἐκείνη ἡ Σύνοδος ἡ ὁποία «τηρεῖ... τοὺς μὴ δεκτικούς μεταβολῆς Κανόνας... ἡ Πολιτεία δικαιούται, ἐνδεχομένως δέ καὶ ὑποχρεοῦται νά ἄρῃ τόν χαρακτηρισμόν τῆς Ἱ. Συνόδου... καὶ νά ἀπονεύμῃ τοῦτον εἰς τὴν Σύνοδον ἐτέρας Ὁρθοδόξου Κοινότητος...»⁸.

Αἱ, ὡς ἄνω, παρατηρήσεις ὁδηγοῦν εἰς τὴν ἀνάγκην νά συνειδητοποιηθῇ γενικῶς, ἡ ἀλήθεια περὶ τοῦ ὅτι ἡ σύμπτωσις τῆς «Ἐκκλ. τ. Ἑλλ.» πρὸς τὴν ἐπικρατοῦσαν, ἐπίσημον Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, δέν ἀποτελεῖ αὐτονόητον καὶ ἀδιαμφισβήτητον ἀξίωμα, ἀλλὰ ὅτι ἰσχύει μόνον ἐφ' ὅσον τηρεῖται ἡ, ὡς ἄνω, συνταγματικοῦ κύρους προϋπόθεσις⁹. Συνεπῶς, ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία τῶν ΓΟΧ εἶναι γενικῶς ἀνεγνωρισμένη ὅτι εἶναι προσηλωμένη σταθερῶς εἰς τοὺς Ἱ. Κανόνας, ἄρα λογικόν εἶναι νά ἐκφράζῃ καὶ αὕτη τὴν ἐπίσημον ἐν Ἑλλάδι Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν¹⁰. Ἀντίρρῃσις, εὐλογος μάλιστα, δύναται νά προβληθῇ μόνον ὡς πρὸς τὴν ἀπόδοσιν εἰς τοὺς ΓΟΧ, τῆς ιδιότητος τῆς κρατοῦσης, ἐπισήμου Ἐκκλησίας, διὰ τόν λόγον ὅτι ἡ Ἐκκλησία αὕτη δέν «κρατεῖ» διὰ τοῦ νόμου τῆς Πολιτείας, δέν ἀποτελεῖ τό προνομιοῦχον ΝΠΔΔ τό ἀποκαλούμενον «Ἐκκλ. τ. Ἑλλ.»¹¹. Ἐπίσης, ὡς πρὸς τόν ὅρον ἐπίσημος Ἐκκλησία φυσικόν εἶναι νά ἀντιπροταθῇ ὅτι δημιουργῆται διὰ τῆς χρήσεως τῆς ὀνομασίας αὐτῆς ὑπὸ τῶν ΓΟΧ σύγχυσις ὡς πρὸς τό ποῖος ἐκκλησιαστικός Ὁργανισμός ἀντιπροσωπεύεται δι' αὐτῆς. Προκύπτει, μετὰ ταῦτα, ὅτι τό μόνον ἀδιάσειστον θεμέλιον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δύναται νά στηριχθῇ τό νομικόν σχῆμα τῆς τυπικῆς νομιμοποιήσεως (διότι ἡ κατ' οὐσίαν νομιμότης ἤδη ὑπάρχει) τῶν ΓΟΧ εἶναι ἡ ἀλήθεια ὅτι, μετὰ τό 1924, ἀποτελοῦν οὗτοι τόν συνεχιστὴν τῆς ζωῆς καὶ Παραδόσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλ-

λάδος. Το δοθησόμενον νομικόν σχῆμα¹² πρέπει νά ἐναρμονίζεται πλήρως πρὸς τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν. Προηγουμένως, ἐπιβάλλεται νά κριθῇ ποῖα θά εἶναι αἱ καταλληλότεραι πολιτειακαὶ διατάξεις πρὸς κατοχύρωσιν τῆς δραστηριότητος τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς ἐναντι καὶ τῆς Πολιτείας καὶ τῆς «Ἐκκλ. τ. Ἑλλ.», δεδομένου ὅτι ἡ ἀφορῶσα τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν νομοθεσία δέν ἐφαρμόζεται καὶ ἐπὶ τῶν ΓΟΧ¹³.

Συνέπειαι τῆς νομίμου των ὑποστάσεως.

3. Ἡ, ἀπὸ πάσης πλευρᾶς νομιμότης τῶν ΓΟΧ ἐντός τῆς Πολιτείας συνεπάγεται νά ἰσχύῃ δι' αὐτοὺς ἀδιακόπως, ἡ ἀποστολική διαδοχή¹⁴. Ἄρα, εἰς οὐδέν ἀδίκημα ὑπέπεσαν οἱ κληρικοί των, ἀσκούντες τὰ καθήκοντά των, οὔτε ἐναντι τῆς Ἐκκλησίας οὔτε ἐναντι τῆς Πολιτείας. Ἀντιθέτως, ἀπολαμβάνουν πλήρως καὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς λατρείας, εἰδικώτερον ὡς πρὸς τοὺς κληρικούς, καὶ, τῆς ἀσκήσεως τῶν ἱερατικῶν των καθηκόντων. Ἀπολαμβάνουν ἐπίσης καὶ τοῦ δικαιώματος ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς στρατεύσεως. Οὕτω, αὐτομάτως καθίστανται ἀστήρικτοι αἱ κατηγορίαι (καὶ παράνομοι αἱ ἀκολουθήσασαι καταδίκαί), ἀφ' ἐνός μὲν διὰ τό ἐκκλησιαστικόν ἀδίκημα τοῦ σχίσματος (καταδίκη εἰς καθάρσεις λόγῳ «φατρίας ἢ τυρείας»), ἀφ' ἐτέρου δέ διὰ τό, πολιτειακῆς φύσεως ἀδίκημα τῆς ἀντιποιήσεως ἀρχῆς¹⁵.

Ἡ νομιμότης τῶν ΓΟΧ ἀναγκαίαν συνέπειαν ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν τῆς Πολιτείας νά προστατεύῃ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ὁμαδικῆς λατρείας τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας των. Διὰ τοῦτο πρέπει νά γίνεταῖ δεκτὴ ἡ ἀξίωσις των «νά λατρεύουν τόν Θεόν εἰς ἐορτάς καθοριζόμενας ἡμερολογιακῶς βάσει τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου» διότι τοῦτο «καλύπτεται ὑπὸ τῆς κατοχυρώσεως τὴν ἐλευθερίαν τῆς λατρείας συνταγματικῆς διατάξεως»¹⁶. Ἡ ἀποψις περὶ τοῦ ὅτι ἡ διαφορὰ συνίσταται ἀποκλειστικῶς εἰς ἐπιστημονικὴν διαφωνίαν ἢ εἰς διοικητικόν μέτρον τῆς Ἐκκλησίας¹⁷ οὐδόλως αἶρει τὴν συνταγματικῶς κατοχυρωμένην ἐλευθερίαν τῆς λατρείας τῶν ΓΟΧ διότι ἡ ἐλευθερία μελῶν θρησκευτικῆς κοινότητος ἀποκτᾷ συνταγματικὴν κατοχύρωσιν μέ θεμελιώδους κριτήριον ὃχι τόν ἰσχυρισμόν τῶν ἀρνούμενων αὐτὴν, ἀλλὰ τό ἐκ τοῦ Συντάγματος νομιμοποιούμενον σχετικόν αἴτημα τῶν μελῶν τῆς κοινότητος¹⁸.

Συνεχίζεται

1. Ἐγκύκλιος Ὁρθ. Πατρ/χῶν § 3 (Ἱ. Καρμίρη, Δογμ. Σ. Μν. τ. 2, σ. 906) «Μόνη γάρ ἡ Ὁρθόδοξια τῆς Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐμψυχουμένη παρὰ τοῦ ζῶντος Λόγου τοῦ Θεοῦ, διατελεῖ καὶ αὕτη αἰὼνία...».

2. Ἡ, συνελθοῦσα τῷ 1923, Ἐπιτροπή, διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν προβλημάτων ἐκ τῆς διαφορᾶς τοῦ ἡμερολογίου μεταξύ Ἑλλάδος καὶ λοιπῶν Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν,

ἀπεφάσισε νά εισηγηθῇ εἰς τὴν Κυβέρνησιν: «κρίνομεν πρέπον νά διατηρηθῇ προσωρινῶς ἐν ἰσχύϊ ὡς ἐκκλ/κόν ἡμερολόγιον τὸ 'Ιουλιανόν, καθ' ὅσον δηλαδὴ ἀφορᾷ καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτὰς καὶ τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐν γένει, μέχρις οὐ συνεννοηθῶσι καὶ συναινέσωσι εἰς τὴν μεταβολὴν αὐτοῦ πᾶσαι αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι» (ΦΕΚ 24/1923 τ. Α'). Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Εἰσηγήσεως αὐτῆς ἐξεδόθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 18/25 'Ιαν. 1923 ΝΔ δι' οὗ ὠρίσθησαν τὰ ἐξῆς: «Ἀπὸ τῆς 16ης Φεβρουαρίου 1923 καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα ἀντικαθίσταται ἐν ταῖς πολιτικαῖς ἐν γένει σχέσεσι τὸ ἰσχύον ἤδη 'Ιουλιανόν Ἡμερολόγιον διὰ νέου τοιούτου...». Ἡ 'Ι.Σ. ὅμως τῆς 'Ι., ἀπὸ Δεκ. 1923, ἀπεφάσισεν ἐοπευσμένως νά εἰσαγάγῃ, τὴν μεταβολὴν καὶ εἰς τὸ ἐκκλ/κόν ἡμερολόγιον. Εἰς τὴν ἀπόφ. συνήνεσε τὸ Οἰκ. Π. Αἱ λοιπαὶ Ὁρθ. Ἐκκλησίαι δὲν ἐνέκριναν τὴν μεταβολὴν (Περὶ τοῦ χρονικοῦ αὐτοῦ ἴδε 'Α. Μαρίνου, 'Η Θρησκ. Ἐλευθερία, σ. 297-299, Μ. Χανιώτου, Τὸ Ἡμερολογιακὸν Σχῆμα, σ. 73-75).

3. Ἡ Ἐπιτροπὴ διὰ τὸ θέμα τοῦ Ἡμερολογίου (Αὐτόθι) ἀπεφάνθη, περαιτέρω, ὅτι ἡ μονομερὴς ἀλλαγὴ διασπᾷ τὴν ἐνότητα τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν. Κατὰ τὸν 'Α. Πανώτην ('Ἐκκλησία ΓΟΧ, ΘΗΕ τ. 1, σ. 817 «Ἡ ἀπόφασις, κλονιζομένη ἀπὸ ἀντιφατικὰς ἐνεργείας, προεκάλεσε τὴν ἀντίδρασιν τῶν προκαθημένων τῶν Πατριαρχείων Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου». Προσθέτους κατηγορίας τῶν: Μ. Γεδεών, Δ. Πετρακάκου κλπ., ἴδε εἰς Μ. Χανιώτου, Αὐτόθι, σ. 48. Κατὰ τὴν: 'Α. Ἀθανασοπούλου, Γνωμοδ. 5468/1960 ('Αρμεν. 17 (1963), 137-139) ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ ἦλθε «εἰς πλήρη ἀντίθεσιν πρὸς... καὶ τὰ ἀνεκτάθη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κεκανονισμένα» καθότι «μόνον ἡ αὐτοκέφ. Ἐκκλ. τ. Ἑλλ. ἐκαινοτόμησεν ἐναντι ὧν τῶν Ὁρθ. Ἐκκλησιῶν». Τὴν, ἐκ μέρους τῶν κρατούντων κατηγορίαν, κατὰ τῶν ΓΟΧ ἐπὶ σχίσματι ἴδε εἰς: Νομ. 'Υ. Δ/σεως, Χριστιανός 26 (1987), 29 (Κατὰ τὴν μειοψηφίαν ἐκρίθησαν ὡς παρασυνάγωγοι). Καὶ εἰς: Χρ. Παρασκευαΐδης, Ἱστορικὴ καὶ Κανονικὴ θεώρησις τοῦ παλαιοημερολογητικοῦ Ζητήματος. Διαφωτιστικὴ, ὡς πρὸς τὴν βαρύτητα τῶν λόγων ἀποτερίξεως τῶν ΓΟΧ, εἶναι ἡ Ἀπολογία τοῦ πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου (ἐν Μ. Χανιώτου, Αὐτ. σ. 156-157) «Ἐφ' ὅσον τὸ 'Ιουλιανόν Ἡ. ἐχρησίμευσεν ὡς βᾶσις... τοῦ Πασχ. Κανόνος... δὲν δύναται τις νά χωρίσῃ τὴν πίστιν ἀπὸ τῆς λατρείας...».

4. ΘΗΕ τ. 1, Αὐτόθι σ. 818 «Διὰ τοῦ ἐπιθέτου... ἀντικατέστησαν τὸ χλευαστικόν δι' αὐτοῦς «παλαιοημερολογίτης», Μ. Χανιώτου, Αὐτ. σ. 32 «τῶν καλουμένων καταφρονητικῶς».

5. Ὡς πρὸς τὴν κατηγορίαν αὐτὴν ἴδε ἐκτενῶς εἰς 'Α. Δελήμπαση, Πάσχα Κυρίου, σ. 686 (ἐκτενέστερον, μεθ' ἱστορικῆς ἀναδρομῆς καὶ ἐκκλησιολογικῆς τοποθετήσεως, ἴδε εἰς σ. 633-733). 'Α. Καλομοίρου, Τὸ Σύγκριμα, σ. 10-12. Ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ διεκηρύχθη, τὸ πρῶτον, χωρὶς τότε νά γίνῃ ἀντιληπτόν, διὰ τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ Οἰκ. Π. ἀπὸ τοῦ 1920 ('Ι. Καρμίρη, Τὰ Δογμα. καὶ Σ.Μν. τ. 2 σ. 957-960), ἔλαβε δὲ διαστάσεις ἀπὸ τοῦ 1965. Περὶ αὐτῆς ἴδε ἐνθ' ἂν., σ. 59-60.

5α. Σ' Τρωϊάνου, Γνωμοδότηση 39 (1985), 454 «Ἐπομένως ὁποιαδήποτε θρησκευτικὴ κοινότητα - ἄσχετα ἀπὸ τὴ δογματικὴ τῆς τοποθέτησης - δὲν συγκεντρώνει αὐτὲς τίς προϋποθέσεις (αὐτοκέφαλον, αὐτοδιοίκηση, συμφῶνως πρὸς τὰς συνδεδασμένους διατάξεις τῶν ἀρθρ. 3 § 1

καὶ 72 § 1 τοῦ Συντάγματος) βρίσκεται ἀναγκαστικὰ ἔξω ἀπὸ τὴν ἐννοια «Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος». Τοῦτο ἀκριβῶς ἰσχύει «στὶς... κοινότητες τῶν Γ.Ο.Χ.».

6. Χ. Παπαστάθης, Στοιχεῖα Ἐκκλ. Δ., σ. 63-64, ἐνθα ὑποστηρίζεται ὅτι εἰδικῆς μεταχειρίσεως ἐκ μέρους τοῦ κράτους, ἀπολαύουν «καὶ οἱ ἑλληνικὲς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Διασποράς».

7. 'Α. Σβώλου - Γ. Βλάχου, Τὸ Σύνταγμα τ. 'Ε. τ. Α' σ. 60.

8. παρὰ 'Ε. Γκουτζίδης, Συνοπτικὴ θεώρησις, σ. 22 (Δὲν μνημονεύεται ὁ ἀριθ. τῆς ἀποφάσεως ἡ ὁποία ἐξεδόθη μετὰ τὴν Εἰσήγησιν αὐτὴν).

9. Διευτυῶθη, ἐπανειλημμένως, ὑπὸ τῶν ΓΟΧ ἡ κατὰ τῆς «Ἐκκλ. τ. Ἑλλ.» μομφὴ ὅτι αὕτη, ἀπὸ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Ν.Η. ἐπαυσε νά πληροῖ αὐτὴν τὴν προϋπόθεσιν (Χρυσ. σ. 12). 'Εγγρ. Ἀποκήρυξις, ἐν τοῦ αὐτοῦ, Τὸ Ἐκκλ. Ἡμερολόγιον, σ. 12). Ὡς πρὸς τὴν, κατὰ τοῦ Χρυσ. σ. 12). (Ἀρχιεπ.) κατηγορίαν περὶ τοῦ ὅτι ἡ ἀλλαγὴ ἐγένετο ἀνευ συναινέσεως τῶν λοιπῶν Αὐτοκέφ. 'Ε. ἴδε 'Α. Πανώτη, Ἐκκλησία τῶν ΓΟΧ ΘΗΕ σ. 817 «Ἡ ἐσπευσμένη... ἀπόφασις χωρὶς νά προηγηθῇ ἐπισταμένη ἀνταλλαγὴ ἀπόψεων μετὰ Πατριαρχεῖα... προεκάλεσε τὴν ἀντίδρασιν τῶν Πατριαρχείων...» Θ. Στράγκα, Ἱστορία τ. Β' σ. 1146-1149, 1193-1194.

10. Τοῦτο δέχεται καὶ ἡ Ἐφ. Πειρ. 1584/1987, Χριστιανός 27 (1988), 248 κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ «ΓΟΧ εἶναι μέλη τῆς παραπάνω (διοικουμένη συμφῶνως πρὸς τὸ ἀρθρ. 3 § 1, 2 τοῦ Συντ/τος) Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πού ἀκολουθοῦν τὸ παλαιό... ἡμερολόγιο...». Ἡ ὁρθή, ὑπὸ τῆς ἀποφ., ἀξιολόγησις τῆς θέσεως τῶν ΓΟΧ, διατηρεῖ τὴν βαρύτητα τῆς, παρ' ὅλον ὅτι ἐν συνεχείᾳ, διακηρύσσει ὅτι οἱ ΓΟΧ «ἀποσπάστηκαν ἀπὸ τὴν ἐπίσημη Ἐκκλησία «ἀναγόντες» τὴν τήρησιν τοῦ Π.Η. σὲ ζήτημα θρησκευτικῆς συνεύσεως». ἴδε καὶ τὴν ΣτΕ 1444/1991 (κατωτ. σ. 406). Σ. Τρωϊάνου, Ἀπὸ ἀποψη... ὁργάνωσης ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. πρέπει νά ἀντιμετωπιστεῖ ὡς «Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία», γιατί μπορεῖ μὲν νά βρίσκεται σὲ κανονικὴ κοινωνία καὶ μετὰ ἄλλες Ὁρθόδοξες Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες (πάντως ὅχι μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος), ἀλλὰ εἶναι διοικητικὰ αὐτοδύναμη...».

11. Κ. Βαβούσκου, Ἐγγρ. Ἐκκλ. Δ., σ. 99, 109, 183 Χ. Παπαστάθης, Γνωμοδότησις, Ἀρμεν. 39 (1985), 460 ἐνθα γίνεται λόγος περὶ τῶν «διοικητικῶς κεχωρισμένων τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας Ὁρθόδοξων κοινωνιῶν, ὡς τοιαύτη τυγχάνει ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ.».

12. Ἀξιοσημείωτος πρὸς τοῦτο προσπάθεια ἐγένετο τῷ 1975 εἰς τὸ πλαίσιον τῆς Κοινοβουλευτικῆς διαδικασίας πρὸς ψήφισιν τοῦ νέου Συντάγματος (κατωτ. σ. 405 σημ. 16).

13. Χ. Παπαστάθης, Γνωμοδ. Ἀρμεν. 39 (1985), 463 «Τὸ διέπον τὴν Ἐκκλησίαν τῶν ΓΟΧ Δίκαιον εἶναι... οὐχὶ ἡ περὶ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νομοθεσία τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας», Μον. Πρ. Ἀθ. 2157/1984, Αὐτόθι, σ. 466 «οἱ Γ.Ο.Χ. ἔχουν ἰδρύσει... ἰδιαίτερες κοινότητες μετὰ δική τους διοικητικὴ ὁργάνωση, ἡ ὁποία καὶ τοὺς διαφοροποιεῖ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἡ νομοθεσία τῆς ὁποίας δὲν μπορεῖ νά ἐφαρμοστεῖ στὶς θρησκευτικὰς τοὺς κοινότητες».

14. Ἡ Πλημμ. Χίου 713/1983 δικάσατο ἀρχιερέα καὶ ἱερέα ἠθώωσε τοὺς πανηγυρικῶς δεχθεῖσας «ὅτι οὗτοι εἶναι μέλη... τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. «ἀντλούσης τὴν ἀποστολικὴν διαδοχὴν τῶν Ἐπισκόπων τῆς ἐκ τῶν Ἐπισκό-

πων τῆς ἐν Ν. Ὑόρκῃ... ἐδρευούσης Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασποράς» «Φωνή τ. Ὁρθοδοξίας» (Ἰούλιος 1992, σ. 23). Ἴδε Αὐτόθι καί ὁμοίου περιερχομένου Βούλ. Δικαστ. Συμβουλίου Πλημμ/κῶν Πειρ. 54/1974. Θ. Φίτζεραλντ, Οἱ σχέσεις μεταξύ Ἑλλ. Ὁρθ. Ἀρχιεπισκοπῆς καί Ρωσικῆς Ὁρθ. Ἐκκλησίας, σ. 102 «Οἱ θέσεις πού ἔλαβαν οἱ Ἐκκλησίες Κων/πόλεως καί Σερβίας περιόριζαν σαφῶς τὰ δικαιώματα τῶν Ρώσων κληρικῶν μεταναστῶν μέσα στά κανονισμένα ἀπό τό Κανονικό Δίκαιο ὁριά τους», σ. 216 «Ἡ ἀπόφαση τῆς Συνόδου τοῦ Ἐξωτερικοῦ (τῆς Ρωσ. Συνόδου τῆς διασποράς) νά μὴ συμμετάσχει στή Διάρκη Ἐπιτροπὴ ἦταν πολὺ σημαντικὴ. Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ ἦταν μιὰ ἐπίσημη ἔκφραση τῆς Συνόδου... νά συνεχίσει τό δρόμο τῆς αὐτοαπομονώσεως... Ἡ τάση αὐτὴ εἶχε γίνεи μιὰ ὀριστικὴ πολιτικὴ πού εἶχε τίς ρίζες της στὴν ἰδεολογία τῆς Συνόδου... Ἀρχικά, δέν ἦταν τό θέμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ... μάλλον ἦταν ἡ χαρακτηριστικὴ πολιτικὴ ἀποψη τῆς Συνόδου... πού ἐκδηλωνόταν σὲ ἐκκλ/κὴ πολιτικὴ». Ἐκ τῆς συνολικῆς εἰκόνας, ἡ ὁποία διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς προκύπτει, αὐτὴ ἀναγνωρίζεται ὡς ἀπολαμβάνουσα πλήρους κανονικότητος καί, συνεπῶς, ὡς διατηροῦσα ἀδιατάρακτον τὴν ἀποστολικὴν διαδοχὴν. Ἐξ ἄλλου, ἐκ τῆς παρατηρήσεως: «Οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί»... δέν ἀποκλίνουν ἀπὸ τό Ὁρθόδοξο Δόγμα. Ἀντιθέτως θεωροῦν τοὺς ἑαυτοὺς τῶν ὡς γνησίους Ὁρθόδοξους Χριστιανούς. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἀποδέχονται ἢ τουλάχιστον ἀποδέχονται πλήρως τὴν Ὁρθόδοξο περὶ ἀποστολικῆς διαδοχῆς διδασκαλίας» (Π. Χριστινάκη, Ἡ ὑπὸ Παλαισημερολογικῆς Παρατάξεως ἀποδοχὴ Παλαισημερολογίτου Ἀρχιερέως ἔχοντος ἀδιάκοπη ἀποστολικὴ διαδοχὴ (Γνωμοδότηση), Χριστιανός 29 (1990), 110 (108-111) ἔπεται ὅτι ἀφοῦ, ὡς

γνωστόν, οἱ ἴδιοι οἱ ΓΟΧ δέχονται δι' ἑαυτοὺς τὴν ἀπ. διαδοχὴν, οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει ὥστε οἱ τρίτοι νά ἀρνοῦνται αὐτὴν δι' αὐτοὺς.

15. Ἀθωωτικὰς ἀποφάσεις ἴδε: Αὐτόθι καί Βούλ. Συμβ. Πλημμ. Δράμας 46/1991, ἐν «Φωνή τ. Ὁρθοδοξίας» Νοέμβρ. - Δεκ. 192, σ. 15.

16. Ἀ. Μαρίνου, Ἡ ὁρθησκευτικὴ Ἐλευθερία, σ. 301 (ἐνθα ἴδε τοὺς συμφωνοῦντας πρὸς τὴν θέσιν αὐτὴν: Χρ. Ἀνδρουτσον, Ἰ. Σόντην. Ἀντίθετοι οἱ: Γ. Ράμμος, Ἀρχιεπ. Δωρόθεος). Ὅτι «δύνανται νά τελοῦν (οἱ ΓΟΧ) ἀκωλύτως τὰ ὁρθησκευτικὰ τῶν καθήκοντα» ἐζήτησε νά γραφῇ εἰς τὰ Πρακτικά τῆς Βουλῆς ὁ Ὑφυπ. Παιδείας ὅταν ἐψηφίζετο τό Σύνταγμα τοῦ 1975 (Συνεδρία ΟΣΤ' τῆς 23-4-1975, Πρακτικά σ. 2140, ἐν Σ. Τρωϊάννου, Γνωμοδ. Χριστιανός 26 (1987), 31). Ἴδε καί τὰς Ἐγκυκλίους 132010/1966 καί 40289/1967 τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης δι' ὧν «ἐνετείλατο τὴν ἀποσφράγισιν τῶν Ναῶν τῶν Παλαισημερολογιτῶν καί τὴν προστασίαν αὐτῶν ἀπὸ πάσης αὐθαιρεσίας τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας» (ἐν Ἰ. Πετρίτση. Ἡ θέσις τοῦ Παλ/κοῦ Ζητήματος, σ. 25).

17. Ὁρθῶς, παρατηρεῖ ὁ Ἀ. Μαρίνος (Αὐτόθι, σ. 302, 303) ὅτι ὡς «πρὸς τὸν χρόνον λατρείας» «ἐκαστος δικαιούται νά ἔχῃ ἰδίαν γνώμην» καί ὅτι «ἡ ἀναγνώρισις ὁρθησκ. ἐλευθερίας ἡξιώθη οὐ μόνον διὰ λόγους δογματικούς, ἀλλὰ καί διὰ λόγους διοικητικούς».

18. Τό αἰτημά των, ὡς πρὸς τὸν ἀκριβῆ χρόνον τῆς ἐορτολογικῆς τάξεως (Ἀ. Μαρίνου, Αὐτ.) οἱ ΓΟΧ ἐστήριξαν εἰς τὴν ἀνάγκην διασφαλίσεως καί εἰς τό μέλλον τῆς ἐνότητος τῶν Ὁρθ. Ἐκκλησιῶν, ἀνάγκην ἔχουσαν ὑπόβαθρον τὴν ὁμολογίαν τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας (Σύμβ. Πίστews), (Ἰ. Καρμίρη, Ἐκκλησία (Ἀρθρον), ΘΗΕ τ. 5 στ. 480-481).

*Στιγμιότυπο ἀπὸ τὴν
κουρὰ εἰς μεγαλόσχημο τοῦ
π. Παύλου Ἀποστολοπού-
λου. Αὕτη ἐγένετο τὴν 27/
11/95 Π.Η. εἰς τὴν Ἱ. Μ.
Γενέθλιον Θεοτόκου Σαλα-
μῖνος ὑπὸ τοῦ Γέροντος
ταύτης π. Χριστοφόρου Ἀγ-
γελοπούλου.*

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ματθ. Ι 18-25, Λουκ. 2 1-20

Ὁ πιό σημαντικός σταθμός στήν ἱστορία τοῦ κόσμου εἶναι ἡ γέννησις τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Οἱ πρωτόπλαστοι Ἀδάμ καί Εὕα παρήκουσαν τήν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ, διώχτηκαν ἀπό τόν παράδεισον καί ἔγιναν θνητοί. Ὁ νοῦς των τότε ἐσκοτήθηκε καί ἡ ἁμαρτία των μεταδόθηκε εἰς τά παιδιά των καί ὅλο τόν κόσμον. Ἐτσι ἡ διαφθορά τῶν ἀνθρώπων ἐμεγάλωσε τόσο, πού κανεῖς πιά δέν μπορούσε νά τοὺς δώσῃ τή σωτηρία. Μόνον ὁ φιλόανθρωπος Θεός ἔπρεπε νά φροντίσῃ γι' αὐτό. Καί ὅταν ἦρθε ὁ κατάλληλος καιρός ὁ Θεός ἔστειλε τόν ἴδιον υἱόν

ὑπό τοῦ κ. Χριστόδουλου Ι. Χριστοδουλάκη Διδασκάλου - Ἐπιτ. Δ/ντή - Πρωτονοταρίου

του εἰς τόν κόσμον γιά νά διδάξῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀνθρώπους καί νά τοὺς σώσῃ μέ τό αἷμα του. Ὁ Χριστός κατέβηκε ἀπό τόν οὐρανό καί σάν ἄνθρωπος ταπεινός γεννήθηκε σέ μία φάτνη (παχνί) ἀλόγων στήν Βηθλεέμ, ἀπό τήν Παρθένον Μαρίαν καί τό Ἅγιον Πνεῦμα.

Ὁ Ἰωσήφ μνηστήρ (ἄρραβωνιαστικός) καί προστάτης τῆς Θεοτόκου, μετά τόν Εὐαγγελισμόν αὐτῆς καί τήν ἐμφάνισιν τοῦ Ἀγγέλου εἰς τό ὄνειρον τοῦ Ἰωσήφ, εἰς τόν ὁποῖον ἐφανέρωσεν ὁ ἄγγελος τά συμβαίνοντα εἰς τήν παρθένον Μαρίαν, καί τήν ἀπόφασιν πού πήρε ὕστερα ἀπό τήν ὑπόδειξιν τοῦ ἀγγέλου, νά παραλάβῃ εἰς τόν οἶκον του τήν παρθένον Μαρίαν ἡ ὁποία ἦτο ἐγκυος «οὔσῃ ἐγκύω» (Λουκ. β, 5). Ἐκράτησεν αὐτήν κατά θεϊάν διαταγήν, ἐξακολουθῶν νά παρέχῃ εἰς τήν δοξασμένην ἐκείνην παρθένον τήν προστασίαν καί φροντίδα του.

Πέρασαν ἡσυχά οἱ ὑπόλοιποι μῆνες τῆς ἀναμονῆς, μέχρι τοῦ χρόνου τοῦ τοκετοῦ. Τότε ἀκριβῶς συνέβη κατά τās ἡμέρας ἐκεῖνας, νά ἐκδοθῇ διάταγμα ἀπό τόν Καίσαρα Αὐγουστο ὅπως ἐγγραφοῦν εἰς τοὺς δημοσίους καταλόγους ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ κόσμου πού ἐξουσίαζαν οἱ Ρωμαῖοι. «Ἐγένετο δέ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις ἐξῆλθε δόγμα παρά Καίσαρος Αὐγούστου ἀπογράφεσθαι πᾶσαν τήν οἰκουμένην». Συνέβη δέ κατά τās ἡμέρας ἐκεῖνας, νά ἐκδοθῇ διάταγμα ἀπό τόν Καίσαρα Αὐγουστον, ὅπως ἐγγραφοῦν εἰς τοὺς δημοσίους φορολογικούς καταλόγους ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ κόσμου, πού ἐκυριαρχεῖτο ἀπό τοὺς Ρωμαίους. Ὑποτελεῖς εἰς τήν Ρωμαϊκὴν αὐτοκρατορίαν ἦσαν καί οἱ Ἰουδαῖοι. Ἐπομένως ὤφειλον νά ὑπακούσουν εἰς τήν αὐτοκρατορικὴν διαταγήν. Ἀλλὰ σύμφωνα μέ αὐτήν, ἔπρεπε κάθε πολίτης, νά ὑπάγῃ εἰς τόν τόπον τῆς καταγωγῆς του καί ἐκεῖ νά ἀπο-

γραφῇ μαζί μέ τήν οἰκογένειάν του. Ὁ Ἰωσήφ κατήγετο ἀπό τήν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας καί ὑπακούοντας στήν αὐτοκρατορικὴ διαταγή γιά τήν ἀπογραφή, παρέλαβεν τήν Θεοτόκον καί ἀναχωρήσας ἀπό τήν Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας, ὅπου ἔμενεν, ἔσπευσε εἰς τά Ἱεροσόλυμα καί ἀπό ἐκεῖ εἰς τήν Βηθλεέμ, στήν πόλιν πού ἡ ἀρχαία παράδοση καί προφητεία τήν ἤθελε ὡς τόπον γεννήσεως τοῦ Μεσσία (Μιχ. 5, 1,2) ἐπειδὴ κατήγετο ἀπό τό γένος καί τήν οἰκογένειαν τοῦ Δαβὶδ «διὰ τό εἶναι αὐτόν (τόν Ἰωσήφ) ἐξ οἴκου καί πατρίδος Δαυὶδ». (Λουκ. β, 4). Ἡ ἀθρόα προσέλευσις τῶν καταγομένων Ἰουδαίων ἐκ τῆς περιοχῆς τῆς Βηθλεέμ ἐδημιούργησεν ὅπως ἦταν φυσικό τό πρόβλημα τῆς διαμονῆς τῶν ἀπογραφομένων. Ὅλοι αἱ οἰκίαι, τά πανδοχεῖα, οἱ σταῦλοι καί γενικά οἱ χώροι ἦταν γεμάτοι καί πολλοὶ ἄνθρωποι ἔμεινον καί εἰς τό ὑπαιθρον, ἐπειδὴ δέν ὑπῆρχε στέγη.

Ὁ Ἰωσήφ καί ἡ παρθένος Μαρία, ἔφθασαν ἀργά στήν Βηθλεέμ, καί ὅλοι οἱ χώροι οἱ ὁποῖοι ἦταν κατάλληλοι γιά στέγασιν τοὺς εἶχαν καταλάβει οἱ ἄνθρωποι τῶν γύρω χωρίων καί ὡς ἐκ τούτου κατά τήν θέλησιν τοῦ Θεοῦ, βρῆκαν ἓνα σπήλαιον ὅπου οἱ ταξιδιώται εἶχαν ἀφήσει τά ζῶα των. Ἐκεῖ, εἰς τό εὐτελές σπήλαιον στό μέσον τῶν ἀλόγων ἐγεννήθη ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός ὡς ὁ πλεόν πτωχός καί ἄσημος καί σπαργανώθηκε σέ μία φάτνη (παχνί) τῶν ἀλόγων. Ἐκοιμάτο ἡ Βηθλεέμ καί μαζί μέ αὐτήν καί ὅλος ὁ κόσμος εἰς τόν σκοτεινόν ὕπνον τῆς ἁμαρτίας καί κανεῖς ἀπό τοὺς ἀνθρώπους τούτους τοῦ κόσμου, τοὺς μεγάλους καί σοφοὺς καί ἰσχυροὺς δέν ἀντελήφθη τό μεγάλο γεγονός. Ὅμως σέ λίγο, ποιμένες τόν προσκυνοῦν, μάγοι ἀπὸ ἀνατολᾶς ἐρχονται μέ πολύτιμα δῶρα καί ὅλος ὁ κόσμος γονατίζει μπροστά στό νεογέννητο βρέφος. Ὅλη ἡ γῆ συνταράσσεται ἀπὸ τό εὐτυχές καί ἐξαισιο αὐτό γεγονός, οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται, τ' ἀστέρια λάμπουν πιό δυνατά, καί Ἀγγελοι ἀνεβοκατεβαίνουν ἀπὸ τόν οὐρανόν στή γῆ ψάλλοντας εἰς τό Θεόν τόν ὑψηλότερον ἀγγελικόν ὕμνον: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία». (Λουκ. β, 14). Ἐξήγησις: «δόξα ἃς εἶναι εἰς τόν Θεόν εἰς τά ὑψιστα μέρη τοῦ οὐρανοῦ, ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ κατοικοῦντας ἀγγέλους· καί εἰς τήν γῆν ὁλόκληρον, πού εἶναι ταραγμένη ἀπὸ τήν ἁμαρτίαν καί τά βίαια πάθη τῆς, ἃς βασιλεύσῃ ἡ θεία εἰρήνη διότι ὁ Θεός ἐξεδήλωσε τώρα λαμπρῶς τήν εὐνοίαν καί εὐαρέσκειάν του εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ υἱοῦ του».

Ἀπὸ τότε αὐτόν τόν ὕμνον τόν ἐπαναλαμβάνουν χιλιάδες καί μυριάδες χριστιανικά στόματα, ἀποτελεῖ δέ τό πιό δυνατό νοστάλγημα τῆς ἀνθρωπίνης

ψυχής. "Όλοι οι άνθρωποι θέλουν νά παύσουν οι πόλεμοι καί παντού ν' άπλωθῇ εἰρήνη καί χαρά.

Ἀλλά μάταια ἀναμένουμεν τὴν πραγματοποιήσιν τῆς εἰρήνης στὴ γῆ, γιατί τότε μονάχα θά άπλωθῇ συνεχῆς καί άδιατάρακτη εἰρήνη πάνω στὴν ἀνθρωπότητα, όταν θά βασιλεύσῃ ὁ Χριστός στὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων. "Όταν παύσουν τὰ μίσση καί οἱ κακίες, όταν οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς ἐπιστρέψουν στὸν χριστιανισμό, όταν ἡ ἀγάπη καί ὄχι ἡ ἀλληλοεξόντωσις θά γίνῃ νόμος ριζωμένος βαθειά εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Χρειάζεται ἐσωτερικός ἐξαγνισμός καί ἐσωτερικὴ ἀνύψωσις τοῦ ἀνθρώπου χάριν τῆς ἀγάπης. Ἡ ἀνθρωπότητα μέ τὰ μίσση καί τὰς κακίας της κάθεται στὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου, τῆς καταστροφῆς της καί γιὰ νά σωθῇ πρέπει νά στρέψῃ τὴν προσοχή της στὸ κήρυγμα τῆς ἀγάπης.

"Ἄς στρέψῃ τὴν ὥρα αὐτὴ τὸ βλέμμα της στὴν φάτνη μέ τὸ μυστήριον τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ, πού ἔρχεται γιὰ τὸν λυτρωμό τοῦ ἀνθρώπου καί σὰν ἀνθρώπος νά ὑποστῇ τὴν τραγικὴν μοῖραν της καί νά θυσιάσῃ γιὰ τὸν Χριστόν. "Ἄς ἀντικρύσῃ τὸ φῶς τῆς ἀγάπης πού ξεκινάει ἀπὸ τὸ σπήλαιον τῆς Βηθλεέμ. Ἀπὸ τὸ σπήλαιον αὐτὸ ὁ Χριστός μᾶς καλεῖ σὲ μετάνοιαν, καί σωτηρίαν, μᾶς καλεῖ νά ἀφήσωμεν τὰ μίσση, τὴν ὑπερηφάνειαν, τὴν ματαιοδοξίαν, τὴν φιλαργυρίαν, τὴν ἐκμετάλλευσιν, τὴν σκληρότητα, τὴν μανίαν τῆς ἀκολασίας, τὴν ἐπιθυμίαν βίου μέ ὅλα τὰ ἀγαθὰ καί γενικά τὰς κακίας· καί νά ἀσπασθοῦμεν τὴν αὐταπάρνησιν, τὴν ταπεινοφροσύνην, τὴν πραότητα, τὴν συμπό-

νιαν, τὴν καλωσύνην καί τὴν ἀγάπην. "Ἔτσι μπορεῖ ἡ ἀνθρωπότης νά ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ μῖσος καί τὸν ἀφανισμόν, ἔτσι θά γίνῃ μέσα μας ἡ γέννησις τοῦ λυτρωτοῦ. Πόσα οὐράνια συναισθήματα πλημμυρίζουν τὴν ψυχὴν τοῦ καθενός. Πῶς θά θέλαμε ὅλοι νά εἶχαμε βρεθεῖ στὸ σπήλαιον τῆς Βηθλεέμ μαζί μέ τοὺς ἀγραυλοῦντας (μένοντας εἰς τοὺς ἀγρούς) βοσκούς; Νά δοῦμε τὸ Θεῖον βρέφος νά νανουρίζεται ἀπὸ τὰ τραγούδια τῆς φλογέρας τῶν ταπεινῶν καί ἀπλοϊκῶν προσκυνητῶν.

«Νάμουν τοῦ σταύλου ἓνα ἄχυρο, ἓνα φτωχὸ κομμάτι!».

"Ἐνα ἄχυρο ἤθελε νά εἶναι ὁ ποιητὴς Παλαμᾶς. "Όλοι θά θέλαμε βεβαίως αὐτό, ἂν ἦταν ν' ἀντικρύσωμεν τὸν Λυτρωτὴν καί Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Μὲ ἀνείπωτη (ἀπερίγραπτη) εὐλάβεια ἄς γονατίσωμεν μπροστά στὴν φάτνη καί μέ δάκρυα στὰ μάτια καί κατάνυξι βαθειά, νά προσκυνήσωμεν τὸν δημιουργόν τῶν ὅλων τὸν μεγάλο Θεό τῆς ἀγάπης, τὸν λυτρωτὴν τοῦ κόσμου, καί τὴν ἀγίαν του μητέρα τὴν παρθένον Μαρίαν ψάλλοντες τὸν ὀλόγλυκο τῆς ἐκκλησίας ὕμνον: «Τί σοι προσενέγκωμεν, Χριστέ, ὅτι ὦφθης ἐπὶ γῆς ἀνθρώπος δι' ἡμᾶς; "Ἐκαστον γάρ τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων τὴν εὐχαριστίαν σοι προσάγει· οἱ ἀγγελοὶ τὸν ὕμνον, οἱ οὐρανοὶ τὸν ἀστέρα, οἱ μάγοι τὰ δῶρα· οἱ ποιμένες τὸ θαῦμα· ἡ γῆ τὸ σπήλαιον· ἡ ἔρημος τὴν φάτνην· ἡμεῖς δὲ μητέρα Παρθένον. "Ὁ πρό αἰώνων Θεός ἐλέησον ἡμᾶς». (ἰδιόμελον ἐσπερινοῦ 25ης Δεκεμβρίου).

ΕΙΝΑΙ... ΚΑΙ ΑΦΕΛΕΙΣ!

Ἔχουμε ἐπισημάνῃ στὸ παρελθόν τὴν βιασύνην πού διακατέχει τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐφημερίδα «Χριστιανικὴ Πορεία». Στὸ τελευταῖο φύλλον της, παρατηρήσαμε ὅτι θέλοντας κάτι νά ποῦν ἐναντίον μας καί αὐτοί, μᾶς ἀποκαλοῦν μέ τὸν ἴδιο χαρακτηρισμό.

Ἐμεῖς ὅμως δέν τοὺς ἀποκαλέσαμε βιαστικούς οὔτε ἀπὸ ἐμπάθεια, οὔτε ὑστερόβουλα ἀλλὰ ἀποδεικνύοντας τὴν βιασύνη τους. "Όσον ἀφορᾷ τὴν ἐπιστολὴ τοῦ γέροντος Μερκουρίου ἡ ὁποία ἐγίνε καί ἡ ἀφορμὴ νά μᾶς σχολιάσουν πρέπει νά γνωρίζουν ὅτι ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ὡς ἀνω γέροντος ἦτο στὰ χέρια μας πρὸς τῆς δημοσιεύσεως τοῦ προηγούμενου φύλλου των. Ἐπειδὴ ἀπευθύνετο ὅμως πρωτίστως πρὸς αὐτοὺς καί δευτερευόντως σὲ μᾶς ὡς καί ἀλλαχοῦ, καί ὑποδεικνύετο εἰς αὐτὴν ἂν δέν τὴν δημοσιεύσει ἡ «Χριστ. Πορεία» - πού σημαίνει ὅτι τὴν εἶχαν στὰ χέρια τους - νά προβοῦμε οἱ λοιποὶ σὲ δημοσίευσιν αὐτῆς, ἀναμέναμε, σύμφωνα μέ τὴν

δημοσιογραφικὴ δεοντολογία πού μᾶς διέπη. Δυστυχῶς ἡ «Χ.Π.» δέν τὴν δημοσίευσε, τὸ γιατί δέν τὸ σχολιάζουμε. Ἔτσι ἀνταποκρινόμενοι στὴν ἐπιθυμία τοῦ γέροντος Μερκουρίου προέβημεν στὴν δημοσίευσιν.

Ἐπ' εὐκαιρία ὅμως καί κατόπιν τῶν ἀποκαλυπτικῶν στοιχείων πού προκύπτουν ἀπ' τοὺς ἀγιορείτες πατέρες τοὺς ὁποίους μέ πηχαίους τίτλους καί θριαμβολογώντας κατατάσσουν οἱ κ.κ. τῆς «Χ.Π.» εἰς τὴν ὁμάδα τοῦ ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου. Κιούση μᾶς ἀναγκάζουν νά τοὺς χαρακτηρίσουμε καί ἀφελεῖς. Καί τοὺς λέμε ἀφελεῖς, γιατί πιστεύουμε ὅτι ἔτσι τοὺς εἶπαν ἄλλοι νά γράψουν, χωρίς νά τὸ ἐλέγξουν. Καλὰ τόσα χρόνια δέν μποροῦν νά διακρίνουν τοὺς χαρακτήρες τῶν ὑποβολέων τους;;

Τέλος ἂν ἔχουν ἔστω καί ἵχνος δημοσιογραφικῆς ἀντικειμενικότητος οἱ τῆς «Χ.Π.» θά πρέπει νά ἀποκαταστήσουν τὴν ἀλήθεια.

ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

Οι καλοκαιρινοί μήνες άφησαν στη θύμησί μας όλες τις μακάβριες καταστροφές, που δημιούργησαν οι αλλεπάλληλοι έμπρησμοί, απ' άκρη σ' άκρη της ελληνικής γης. Αισθήματα αγανάκτησης γιομίζουν την καρδιά του κάθε πραγματικού και καθαρόαιμου Έλληνα, καθώς περνάει μέσα στον καύσωνα του καλοκαιριού, από τέτοιους φρυγανισμένους τόπους κι αντικρίζει τις καψαλισμένες βουνοπλαγιές και κάμπους. Οι μαυρισμένοι κορμοί από τά δένδρα, στέκουν εκεί, νεκρά σημάδια της βάνδαλης συμπεριφοράς.

Κοντά σ' αυτή τη βαρβαρότητα, άκουσα σέ μια

Του Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιώς και Σαλαμίνος κ. Βικεντίου

ραδιοφωνική έκπομπή και κάποια άλλη, σχετική. Μιλούσε ένας δημοσιογράφος μ' ένα κάτοικο από πανέμορφο καψαλισμένο ελληνικό νησί. Προσπαθούσε νά εξηγήση στο δημοσιογράφο - και φυσικά νά τό άκούσουμε όλοι μας - τίς άσχημες συνέπειες πού θάχει γιά τόν τόπο τους, ή άνέγερση μεγάλων ξενοδοχειακών συγκροτημάτων, στόν όμορφο κόλπο, του άθώου μέχρι τώρα, νησιού τους. Ξέρω, είπε, πώς είναι άληθινό έγκλημα, νά μεταβληθή τό ειδυλλιακό αυτό μέρος, πούναι απ' τά ωραιότερα της Πατρίδας μας, σέ τσιμεντότοπο από μεγαθήρια.

Έκτός όμως απ' αυτό, συμβαίνει και κάτι άλλο περίεργο, στόν νησιώτικο αυτό κόλπο, πού δέν συμβαίνει σέ κανένα άλλο μέρος του νησιού, αλλά και σ' όλόκληρη την Ελλάδα. Έδώ, την άνοιξη καταφθάνουν από τό Ίόνιο κι όλόκληρη τη Μεσόγειο, θαλάσσιες χελώνες. Βγαίνουν στην έρημη άμμουδιά κι εκεί παρατάσσονται κάθετα στην θάλασσα. Άνοιγουν μεγάλους λάκκους στην άμμο και γεννάναι τά αυγά τους.

Είναι ένα θέαμα μοναδικό - συνεχίζει ο κάτοικος του νησιού. Κι αυτό όμως πάει νά τό καταστρέψη ο τεχνικός πολιτισμός μας. Άρκεϊ, οι έπιστήμονες νά κάνουν τη δουλειά τους και νά πραγματοποιούν τά σχέδιά τους. Κι απ' την άλλη μεριά, διαβάζουμε στίς έφημερίδες, πώς ή Ε.Ο.Κ. πήρε μέτρα αύστηρά γιά την προστασία του περιβάλλοντος σ' όλες τίς χώρες της Κοινότητας και στην Ελλάδα. Θέλει νά προστατέψη ζώα, πουλιά, την πανίδα και την χλωρίδα της Ελληνική γης. Κι ενώ, οι έταίροι πέρνουν μέτρα γιά νά φροντίσουν και νά διατηρήσουν τό δικό μας περιβάλλον, έμεις μέ τά ίδια μας τά χέρια τό καταστρέφουμε.

Πόσα άλλα, θάχε νά πη ο καθένας μας γιά τά δάση μας, τίς άκρογιαλιές, τά βουνά και τά ποτάμια μας,

πού κάθε χρόνο χάνουν έξ αιτίας μας την άληθινή τους όμορφη όψη και μεταβάλλονται σέ σκουπιδότοπο ή νεκρούπολη!

Γιατί, κάθε τόπος, κάθε πέτρα, κάθε παραλία, πηγή, δάσος, ποτάμι, ζώα, φυτά, άτμόσφαιρα, θάλασσα, χωριά και νησιά, όλα αυτά είναι τό περιβάλλον μας. Κάθε πολίτης, λοιπόν, όφείλει νά τό διατηρήση έτσι, όπως είναι απ' τη φύσι του. Νά τό προστατέψη απ' την καταστροφική ροή του χρόνου. Και φροντίζοντάς το, προστατεύει τόν ίδιο τόν έαυτό του, αφού βοηθάει στην ίσορροπία, πού πρέπει νά υπάρχει στη φύση.

Τά τελευταία χρόνια, όλες οι χώρες κατάλαβαν τη σημασία, πούχει γιά τη ζωή των ανθρώπων, τό φυσικό περιβάλλον και καταβάλλουν μεγάλες προσπάθειες γιά τη σωτηρία του.

Πολλές χώρες, όπως κι έμεις, έχουν περιλάβει στό Σύνταγμά τους ειδικά άρθρα. Άλλες, έχουν ιδρύσει ειδικά Υπουργεία, ή ειδικές κρατικές υπηρεσίες, πούχουν άποκλειστικά αυτό τό σκοπό. Κάτι πού συμμερίστηκε και ή Πατρίδα μας, παίρνοντας, όπως και οι άλλοι λαοί, μέτρα αύστηρά και προστατευτικά. Μερικές μάλιστα χώρες άπαγορεύουν νά προσεγγίσουν τά μεγάλα πετρελαιοφόρα στά λιμάνια τους. Άκόμα και οι Άφρικανικές κι Άσιατικές χώρες, φροντίζουν νά διατηρήσουν τίς ζούγκλες τους μέ τ' άγρια ζώα κι έρπετά... Κι όλος ο κόσμος ακόμη και ο Έκκλησιαστικός, έχει κινητοποιηθεί, ο καθένας μέ τό δικό του τρόπο και τά δικά του μέσα, γιά νά προστατέψη τό φυσικό του περιβάλλον.

Στό Έλληνικό Σύνταγμα (άρθρ. 24) αναφέρεται χαρακτηριστικά: «Η προστασία του φυσικού περιβάλλοντος άποτελεί ύποχρέωση του Κράτους. Τό Κράτος ύποχρεούται νά λαμβάνη ιδιαίτερα προληπτικά ή κατασταλτικά μέτρα πρós διαφύλαξη αυτού.

Νόμος καθορίζει τά άφορώντα εις την προστασία των δασών και των δασικών εν γενεί εκτάσεων. Άπαγορεύεται ή μεταβολή του προορισμού των δημοσίων δασών και των δημοσίων δασικών εκτάσεων, πλην άν προέχει διά την Έθνικήν Οικονομίαν ή άγροτική εκμετάλλευσι τούτων ή άλλη χρήσι εκ δημοσίου συμφέροντος επιβαλλομένη».

Παρ' όλα αυτά, όμως σάν πολίτες, δέν φαίνεται νά δίνουμε την δέουσα προσοχή σ' όλα αυτά. Γι' αυτό και τόσες παρεκτροπές, τόσες παραβάσεις, τόση άνευθυνότητα.

Κι όμως είναι άνάγκη όλοι μας, Κράτος, πολίτες, μικροί και μεγάλοι, νά καταλάβουμε τό κακό, πού κάνουμε στόν έαυτό μας και στην Ελλάδα μας, καταστρέφοντας τό φυσικό μας περιβάλλον. Όσοι, γιά λόγους συμφεροντολογικούς, οικοπεδοφάγοι, έμπρηστές, έπιχειρηματίες, βιομήχανοι, ναυτικοί, ►

ΦΩΝΗ ΕΞ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΟΨΗ ΤΩΝ ΕΝΕΡΓΕΙΩΝ ΥΠΟ ΤΩΝ ΖΗΛΩΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Στίς δύσκολες στιγμές πού διέρχεται ἡ Ἐκκλησία μας, εἶναι ἐμφανή τὰ συμπτώματα παραπληροφόρησης πρὸς δημιουργία ἐντυπώσεων. Προκειμένου νά πετύχουν τοὺς στόχους αὐτοὺς ὠρισμένοι δέν δίστασαν νά χρησιμοποιήσουν καὶ τοὺς ἐναγωνιούντας ἀσκητὰς ζηλωτὰς πατέρας τοῦ Ἁγ. Ὁρους. Ἀπὸ πόνο πρὸς τὴν δοκιμαζομένη Ἐκκλησία μας, οἱ ζηλωτὲς πατέρες προσπάθησαν μέσω μίας φιλοειρηνικῆς ἐπιστολῆς νά συμβάλλουν στὴν ἀποκατάσταση τῆς εἰρήνης.

Δυστυχῶς ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ παραξηγήθηκε ἀλλὰ καὶ χρησιμοποιοῦντο κακῶς. Ἐμεῖς δημοσιεύουμε ὅλο τὸ ἱστορικό μέ τίς ἀπαραίτητες ἀποδείξεις οὕτως ὥστε νά ἀποκατασταθοῦν τουλάχιστον οἱ παρεξηγημένοι, ἀλλ' ὄντως καλοπροαίρετοι ἁγιορεῖτες πατέρες:

Ἐν Ἀγίῳ Ὁρει, τῇ 25ῃ Αὐγούστου 1995 (Π.Η.)

Πρὸς
τόν Μακ/τον Ἀρχιεπί/πον Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
κ.κ. Χρυσόστομον,
τόν Σεβ/τον Μητροπ/την Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ
κ.κ. Καλλίνικον,
καὶ τοὺς περὶ αὐτῶν Σεβ/τους Ἀρχιερεῖς

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι,

Ταπεινῶς ὑποκλινόμενοι, ζητοῦμεν τὰς εὐχὰς σας. Θλίψις καὶ ὀδύνη κατέχει πάντας ἡμᾶς διὰ τὰ τελευταῖα γεγονότα ἐν τῷ μέσῳ ὑμῶν. Δύο περίπου μηνῶν παρελθόντων ἐκ τῶν δυστυχῶν ἐκείνων διενέξεων, ἔχοντας καλῶς ἐρευνήσει ἐν ἀγωνίᾳ διὰ τὰς αἰτίας τοῦ χωρισμοῦ, ἐκαταλήξαμεν εἰς τὸ σαφέστατον συμπέρασμα, ὅτι οὐδεμία διαφορὰ ὑπάρχει εἰς θέματα πίστεως, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἐστὶ διοικητικὴ τις διχόνοια καὶ διαφωνία, ἡ ὁποία, ταπεινῶς φρονοῦμεν ὅτι, ἡδύνατο νά ἐπιλυθῇ διὰ εἰλικρινοῦς συνεργασίας καὶ ἀνοχῆς, δίχως νά χρειασθῇ νά διαδραματισθοῦν αἱ σημεριναὶ ἀνεπιτρέπται ἀλληλομαχίαι. Εἶναι δὲ εὐδιάκριτον, ὅτι ἀμφοτέρω τὰ μέρη ἐξίσου εὐθύνονται διὰ τὴν δημιουργηθεῖσαν διάσπασιν. Ὡς ἐκ τούτου, δέν ὑποστηρίζομεν οὐδεμίαν ἐκ τῶν δύο ὁμάδων, καὶ παραμένομεν οὐδέτεροι.

Ἐνωτιζόμενοι ἐν τούτοις τὴν φωνὴν τῆς Κυριακῆς προσευχῆς «ἵνα πάντες ἕν ὦσι» (Ιωαν. ΙΖ', 21) καὶ εἰλικρινῶς πονοῦντες διὰ τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἐνότηταν αὐτῆς, δεόμεθα ὑμῖν ἐκτενῶς διὰ τὴν ἐπανένωσιν τῶν κακῶς διίσταμένων. Ὅσον δὲ τὸ δυνατόν ἀμερολήπτως καὶ ἀκριβοδικαίως σκεπτόμενοι, ταπεινῶς προτείνομεν καὶ καταθέτομεν ὑμῖν πρὸς ἐπίλυσιν τῆς διαστάσεως τὰ κατωτέρω:

1. Νά ἀκυρωθοῦν πᾶσαι αἱ ἀποφάσεις αἱ μετὰ τὸν χωρισμὸν ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, ὡς σαφῶς, βεβαιωσμένοι καὶ ἐν συγχύσει καὶ ταραχῇ ληφθεῖσαι. Ἰδιαιτέρως μάλιστα καὶ κατὰ κύριον λόγον νά ἀκυρωθοῦν, ἢ ἐκ τῆς μίας μὲν ὁμάδος ἀποκήρυξις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν περὶ αὐτόν καὶ ἡ ἐκλογή καὶ ἐνθρόνισις τοῦ Θεοφιλεστάτου κ.κ. Βικεντίου εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Πειραιῶς, ἐκ δὲ τῆς ἐτέρας ὁμάδος, αἱ ἐπιβληθεῖσαι ἀντικανονικαὶ καθαιρέσεις καὶ ποιναί.

2. Ὀλίγας ἡμέρας ἀργότερον τῆς καὶ ἐκ τῶν δύο μερῶν κοινοποιήσεως τῆς ἀκυρωτικῆς ἀποφάσεως τῶν ἀνωτέρω πράξεων, ὁ Μακαριώτατος, ὡς νά μὴν εἶχε συμβῇ οὐδεὶς χωρισμός, νά καλέσῃ εἰς κοινὴν συνεδρίασιν πάντας τοὺς ἁγίους Συνοδικούς. Κατὰ τὴν σύναξιν ταύτην, μετὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς κοινῆς κεκανονισμένης συγχωρητικῆς μετανοίας πρὸς ἀλληλοσυγχώρησιν, ἡ Ἱ. Σύνοδος νά προχωρήσῃ κανονικῶς εἰς τὴν ἐπίλυσιν τῶν ἐκκρεμόντων καὶ ἀπασχολούντων αὐτὴ θεμάτων.

3. Πιστεύομεν ὅτι ἀπαραίτητον, ἀλλὰ καὶ σημαντικώτατον εἶναι διὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον, νά ἐφαρμοσθῇ - ἐπὶ τέλους - ὁ ΑΖ' Ἱ. Κανὼν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων διὰ τὸν Σεβασμιώτατον κ.κ. Παῖσιον καὶ τὸν βοηθόν αὐτοῦ Θεοφιλέστατον κ.κ. Βικέντιον· ἥτοι, νά περιορισθοῦν εἰς τὴν Μητρόπολιν αὐτῶν, καὶ δις μόνον τοῦ ἔτους νά συμμετέχουν εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον. Τούτου γενομένου, πολὺ εὐκολώτερον θά διευθετηθοῦν τὰ ὑπόλοιπα θέματα, ὅσον δυσεπίλυτα καὶ ἂν εἶναι, ὡς τὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Θεσσαλονίκης, τὸ ὁποῖον ἀμέσως πρέπει ἐν ὀλομελείᾳ νά ἐπιλυθῇ, μέ δίκαιον καὶ ἀμερολήπτον τρόπον.

Ἐν κατακλείδι σημειοῦμεν ὅτι, κατὰ τὴν παρούσαν περίοδον ὅποια ὁμάδα δέν τείνει καλοπροαίρετον χεῖραν ἐνώσεως πρὸς τὴν ἐτέραν, αὕτη θά ἐπωμισθῇ ἐν τέλει τὴν εὐθύνην διὰ τὴν στερέωσιν τοῦ χωρισμοῦ, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἱστορίας.

Μακαριώτατε, Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, διαβεβαιούμεν ὑμᾶς, ὅτι τὰ ἀνωτέρω ἐκφράζουν τὴν ἐναγώνιον

► κυνηγοὶ κ.λ.π., χαλοῦν τὴν ἰσορροπία τοῦ περιβάλλοντος εἶναι κακοὶ πολῖτες, ἀφοῦ δέν τοποθετοῦν πάνω ἀπ' τὸ ἄτομό τους κανένα «κοινὸ» καλὸ.

Ἀδελφία μου! Δώστε μέ τὴ συμπεριφορά σας καὶ τὰ ἔργα σας, ἓνα ὠραῖο καὶ ὑποδειγματικὸ παρά-

δειγμα ἀγάπης καὶ στοργῆς στοῖς φυσικὸς μας περιβάλλον. Γίνετε πυρσοβέστες στίς μανιώδεις ἐκδηλώσεις τοῦ πανεμπρησμοῦ τῆς Πατρίδας μας. Κυματοθραῦστες στοῖς ἀπειλητικὸ κύμα τῆς τῶν πάντων καταστροφῆς.

πνεῦμα κατευνασμοῦ τῶν διεστώτων καί ἀπό τήν ἄλλην πλευράν, τό κείμενον τῆς ὑπ' ὀψιν ἐπιστολῆς Σας, κατ' ἐπιθυμίαν δέ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ.κ. Βικεντίου Σᾶς γνωρίζομεν ὅτι οὗτος ἀποδέχεται νά παραιτηθῇ τῆς Μητροπόλεως Πειραιῶς καί Σαλαμίνος ἐφ' ὅσον ἐξομαλυνθῇ ἡ κατάστασις καί ἐνωθῇ ἡ Ἱερά Σύνοδος, ὡς ἦτο ἄχρι τῆς 14ης Ἰουνίου 1995 (Π.Η.) καί νά ἐπανέλθῃ εἰς Η.Π.Α.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βορείου καί Νοτίου Ἀμερικῆς κ.κ. Παΐσιος, ἀπαιτεῖ νά παραμείνῃ μετά τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ.κ. Βικεντίου, εἰς τήν ὑπ' αὐτόν Ἱεράν Μητρόπολιν Βορείου καί Νοτίου Ἀμερικῆς, μὴ ἀναμειγνυόμενοι ἀμφότεροι τοῦ λοιποῦ εἰς τά τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος καί ἀντιστρόφως, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας, εἰς τά τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βορείου καί Νοτίου Ἀμερικῆς.

Μετά Πατρικῶν Εὐχῶν καί Εὐλογιῶν
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΤΗΣ
ΕΛΛΑΔΟΣ
+ Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ
+ Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΕΥΘΥΜΙΟΣ
+ Ο ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΠΑΪΣΙΟΣ
+ Ο ΧΙΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΣ
+ Ο ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ

Ο,ΤΙ ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ
Ο ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
ΑΡΧΙΜ. ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ ΛΟΥΔΑΡΟΣ

Πλήν τούτων ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀπέστειλλε πρὸς τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο Κιούση, ἐπιστολή ἐμφαίνουσα τήν ἐπιθυμία τῆς ἀποκατάστασης τῆς ἀγάπης. Ἡ ἐπιστολή ἔχει οὕτως:

ΑΘΗΝΑ 12 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1995

**ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ
Κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ**

Μακαριώτατε, κατὰ τό Εὐαγγελικόν ρητόν, ὁ μισόκαλος ἐχθρὸς τῆς εἰρήνης ἐξαιτήσατο συνιᾶσαι ἡμᾶς ὡς τόν σῖτον. Ὑμεῖς ἐνοχοποιῆται ἡμᾶς, ὅτι ἐποιήσαμεν «σχίσμα», ἡμεῖς ἐνοχοποιούμεν ὑμᾶς διὰ ἑλλειψιν χρηστῆς διοικήσεως· ἄς μὴν ἀπατώμεθα ἀμφότεροι μέ τὰς δικαιολογίας καί ἕκαστος μέ τά μέτρα του νά διαμορφώνῃ τήν ἀθωότητά του.

Ἡμεῖς αἰρώμενοι εἰς τό ὕψος τῶν καιρῶν καί τῶν περιστάσεων ἀπεφασίσαμεν ὁμοφώνως, ὅπως καλέσωμεν ὑμᾶς εἰς κοινὴν μεθ' ἡμῶν συνάντησιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, (Κάνιγγος

32, Ἀθῆναι) ἢ ἀλλαχοῦ ὅπου ἐσεῖς νομίζετε, πρὸς διάλυσιν πάσης παρεξηγήσεως.

Διαδηλοῦμεν εἰλικρινήν συνεργασίαν ἐάν καί ὑμεῖς προσφερθεῖτε διὰ μίαν χρηστὴν διοίκησιν.

Παρακαλοῦμεν τὰς διαθέσεις ὑμῶν νά γνωρίσετε ἡμῖν ἐντός εἰκοσαήμερου.

Μετά τῆς ἐν Κυρίῳ Ἀγάπης.

Διὰ τήν Ἱεράν Σύνοδον.

**Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
+ Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ**

ΣΥΝΗΜΜΕΝΑ: Ἐπιστολή πρὸς Ἀγιορείτας Πατέρας.

Τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς, οὐδεμία ἀπάντησις ἐλήφθη.

Δυστυχῶς οἱ περὶ τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο Κιούση βλέποντας ὅτι πλέον θά ἀποκαλυφθοῦν αἱ ἀποτολμηθεῖσαι διχαστικά ἐπιδιώξεις των, προσπάθησαν νά συκοφαντήσουν τήν ἐνέργειαν τῶν ἀγιορειτῶν, θριαμβολογώντας ὅτι ὅλοι οἱ ζηλωτές πατέρες εἶναι μέ τό μέρος των (λόγω ἄρσεως τῆς ὑπογραφῆς μερικῶν ἐκ τῆς ἐπιστολῆς), ὅτι οἱ πλείστοι ἐξηπατήθησαν καί ὑπέγραψαν τήν ἐπιστολήν αὐτήν ὑπό ὠρισμένων, οἱ ὅποιοι δῆθεν ὑποκινήθησαν ὑπό τοῦ Πανιερωτάτου Προέδρου μας Σεβ. κ. Καλλινίκου. Ἔτσι ὁ ἱερομόναχος π. Γαβριήλ Κατουνακιώτης, προέβη στήν κάτωθι δήλωσι, ἐξιστορῶν τήν ἐξέλιξιν τῆς ὅλης κατάστασης:

Ἐν Ἀγίῳ Ὁρει τῇ 20ῇ Νοεμβρίου 1995 (Π.Ο.Η.)

Πρὸς
ἅπαντας τοὺς ὑπευθύνους περιοδικῶν ἐκδόσεων Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος (Ο.Χ.Α., Ἐκκλησ. Παράδοσις, Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, Ὁρθόδ. Παρατηρητής, Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, Χριστιαν. Πορεία, Ὁρθόδ. Παρουσία κ.λπ.)

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Παρακαλῶ ὑμᾶς, ὅπως δημοσιεύσετε αὐτοῦσιον τήν συννημένην ἐπιστολήν, μετὰ τῆς ἀκροτελευτίου δηλώσεως τῆς ἐμῆς εὐτελείας.

Μετά πολλῶν εὐχαριστιῶν,
Γ. Γαβριήλ Ἱερομόναχος Κατουνακιώτης

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὁ ὑπογεγραμμένος Ἱερομόναχος Γαβριήλ Κατουνακιώτης, Γέρων τοῦ ἐν Κατουνακίῳ Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου «Ἀξιὸν Ἑστίν», ἐπειδὴ ἐσχάτως δέν γνωρίζω ποῖοι, πῶς καί διατί, διέδωσαν

ψευδεῖς φήμας καὶ διεμόρφωσαν εἰς τὴν κοινήν γνώμην τὸ φρόνημα, ὅτι ἐγὼ καὶ ἄλλοι Ἁγιορεῖται συνασκηταὶ μου εἴμεθα δόλιοι, ἀπατεῶναι καὶ ὑποκλέψαμεν τὰς ὑπογραφὰς τῶν λοιπῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων, παραπλανήσαντες δὴθεν αὐτοὺς μέ τὸ τέχνασμα, π.χ., νὰ ἐμφανίζομεν ἄλλο ἐγγραφον πρὸς ἀνάγνωσιν καὶ ἄλλο πρὸς ὑπογραφὴν, ἀναγκάζομαι χάριν τῆς ἀληθείας νὰ δηλώσω εἰλικρινῶς καὶ φιλαλήθως, τώρα μὲν περιληπτικῶς, ἀργότερον δὲ ἐκτενέστερον, πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν τὴν ἀλήθειαν, ἔχουσιν οὕτως:

Μετά τὴν ματαιώσιν τῆς ὀρισθείσης Ἱερᾶς Συνάξεως τῶν Ζηλωτῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων τοῦ μηνὸς Αὐγ/του ἐνεστῶτος ἔτους μέ τὸ γνωστὸν θέμα τῆς «ἐνώσεως τῶν διεστῶτων», ὡς Πνευματικὸς, ἀνελογίσθην τὴν εὐθύνην καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἔλθω εἰς τηλεφωνικὴν ἐπικοινωνίαν μέ τὸν ἐμπειρώτατον Πνευματικόν π. Γεώργιον (Προβάτα), εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέφερα τοὺς διαλογισμούς μου. Μοῦ εἶπεν, ὅτι «Σύναξις εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνῃ, προσευχή χρειάζεται» ὅμως δὲν ἀπέκλεισεν ἀτομικὴν ἢ συλλογικὴν τινα ἐνέργειαν διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν, ὅταν ἐγὼ τοῦ ἀπήντησα «τότε, θὰ κάνωμεν ἐμεῖς ὅ,τι μπορούμε, ἐπιστολὰς ἀτομικὰς, προσευχὴ κλπ.» Κατόπιν τούτου, ἔχων ὑπ' ὄψιν τὸ διάχυτον ἐνωτικὸν πνεῦμα πάντων τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων, συμβουλευθεὶς καὶ τὴν ἐγγραφον ἐξουσιοδότησιν τοῦ Γέροντος Αὐγουστίνου Μοναχοῦ, τὴν ὁποῖαν μοί εἶχεν ἀποστείλῃ διὰ νὰ τὸν ἐκπροσωπήσω εἰς τὴν ματαιωθείσαν Ἱεράν Σύναξιν, μόνος μου συνέταξα τὴν ὡς ἂν ἐπιστολήν.

Τὴν ἐπιστολήν ταύτην ἀνέγνωσα τὸ πρῶτον ἐνώπιον τῶν τριῶν Ἀγιαννανιτῶν Ἱερομονάχων Γέροντος π. Ἐφραίμ, Γέροντος π. Συμεὼν καὶ π. Ἐλευθερίου. Οὗτοι ὁμοφώνως ἐνέκριναν τὸ περιεχόμενόν τῆς ὡς ἀντικειμενικὸν καὶ ἀμερόληπτον, οἰκειοθελῶς δὲ ὑπέγραψαν διὰ τὰ περαιτέρω. Ἡ ὀλοπρόθυμος συμβολὴ τῶν τριῶν Ἱερομονάχων μέ ἐνεθάρρυνε καὶ μόνος μου, τῇ βοηθείᾳ ἐνός τῶν ὑπ' ἐμέ ἀσκομένων Μοναχῶν, περιήλθομεν σχεδὸν ὅλους τοὺς Πατέρας, οἱ ὅποιοι μετὰ πάσης προθυμίας ὑπέγραψαν μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, ἐκτός τοῦ Γέροντος Σάββα Νεοσκητιώτου, ὁ ὁποῖος λόγῳ ἐλλείψεως χρόνου, καλῇ τῇ πίστει ὑπέγραψεν, χωρὶς νὰ ἀναγνώσῃ τὸ περιεχόμενον.

Μετά τὴν ὀλοκλήρωσιν τοῦ κύκλου τῆς περιφορᾶς, ἀπὸ τὰς Καρέας ἀπέστειλα ταύτην φωτοτυπιμένην μετὰ τῶν ὑπογραφῶν εἰς τοὺς παραλήπτας ἁγίους Ἀρχιερεῖς. Ἐπιστρέφοντας εἰς τὸ Ἱουχαστήριόν μου (μέτα πάροδον τριῶν ἡμερῶν) ἐπληροφορήθην ὅτι εἰς Γέρων εἶχε «μεταμεληθῇ» καὶ ἐζήτην τὴν ὑπογραφὴν του πίσω! Τοῦ ἀπήντησα ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἐστάλη εἰς τὸν προορισμὸν τῆς καὶ εἶναι ἐλεύθερος νὰ ζητήσῃ μόνος του τὴν ἀκύρωσιν τῆς ὑπογραφῆς του. Ἀργότερον ἔμαθα, ὅτι καὶ ἄλλοι Πατέρες ἀναίρεσαν τὰς ὑπογραφὰς των (εἶναι οἱ

διὰ τοῦ σημείου Χ σημειούμενοι εἰς τὸν φωτοτυπι- μένον κατάλογον τῶν ὑπογραφῶν - ἐάν δέ, εἶναι καὶ ἕτερός τις ἐκτός αὐτῶν, ἃς τὸ δηλώσῃ).

Αὕτη εἶναι ἐν συντομίᾳ ἡ ὡμὴ καὶ ἀνέγκλητος ἀλήθεια, ἱκανὴ νὰ ἐμφράξῃ τὰ ἀπύλωτα στόματα τῶν συκοφαντῶν, ὅμως πρὸς πληρεστάτην διασάφῃσιν προσεπιδηλῶ, ὅτι προτίθεμαι νὰ συγγράψω λεπτομερῶς ὅ,τι εἶδον ἢ ἤκουσα ἢ ἀντελήφθην περὶ Συνάξεως, περὶ ματαιώσεως Συνάξεως, περὶ ἐπιστολῆς - ὑπογραφῆς, ἀποστολῆς καὶ ἀνακλήσεως ὑπογραφῶν καὶ τέλος, περὶ τῆς διασπορᾶς τῶν συκοφαντικῶν φημῶν, μετὰ παρρησίας, ἀψηφῶν ἂν ἡ ἐπώνυμός μου ἀναφορά αὕτη θίξῃ πρόσωπα ὑψηλά ἢ χαμηλά. Ἀρκεῖ εἰς ἐμέ νὰ λεχθῇ ἡ ἀλήθεια, διὰ νὰ πάψῃ ὁ ψιθυρισμὸς τοῦ ψεύδους καὶ τῆς διαβολῆς, καὶ νὰ ἐνημερωθεῖ ὁ Λαὸς καὶ ὁ Κληρὸς ὁρθῶς.

Μετά πολλῶν εὐχαριστιῶν,
ὁ ἐν Ἱερομονάχοις ἐλάχιστος,
Γ. Γαβριήλ Κατουνακιώτης

Ἐκτός τῆς ὡς ἂν δηλώσεως, ἐλάβαμε καὶ τὴν πιὸ κάτω ἐπιστολὴν τοῦ γέροντος Διονυσίου καὶ τὴν δημοσιεύσαμε πρὸς πληρεστέραν ἐνημέρωσιν:

Ἱ. Σκήτη Ἀγίας Ἀννης

Ἀγ. Ὅρος 17-11-1995 Π.Ο.Η.

Μακαριώτατε Ἁγίε Δέσποτα κ.κ. Χρυσόστομε ἀσπάζομαι τὴν Ἀγίαν σας δεξιάν, ζητῶν ταπεινά τὰς ἀγίας σας εὐχὰς.

Μακαριώτατε, ἐδόθη καὶ εἰς ἐμένα τὸ γράμμα σας ὅπου ἐστείλατε στὸν Γέροντα Χαράλαμπον καὶ τὸ ἀνέγνωσα.

Μακαριώτατε, σέβομαι καὶ εὐλαβοῦμαι τὴν Ἀρχιερωσύνην σας. Παρακαλῶ, ἀκοῦστε καὶ ἐμένα τὸν πολυχρόνιον Γέροντα. Στὰ 70 χρόνια τῆς μοναχικῆς μου πολιτείας στὸν Ἱερόν τοῦτον τόπο ἔχω ἀντιμετωπίσει πολλοὺς χωρισμούς. Φρονῶ ὅτι ὅλοι οἱ χωρισμοὶ καὶ οἱ διαιρέσεις τῶν Γ.Ο.Χ. κίνητρα εἶχαν τὴν ἐμπάθειαν, τὴν φιλαρχίαν, τὴν ἀρχομανίαν κλπ κάποιων Ἀρχιερέων, οἱ ὅποιοι πρὶν νὰ ἀνέβουν στὰ μεγάλα ἀξιώματα αὐτά, ποτὲ δὲν πέρασαν ἀπὸ πολυχρόνιον ὑπακοήν, δὲν ἐζησαν σὲ μοναστήρι νὰ πατάξουν τὰ πάθη τους, νὰ κόψουν θέλημα καὶ φρόνημα σὲ Γέροντα. Ὅλοι αὐτοὶ καὶ ἐσεῖς, Μακαριώτατε, στερεῖσθε τὰ προσόντα ταῦτα (ἐκτός ἀπὸ ἓνα) διὰ τοῦτο συνέβη καὶ ὁ τελευταῖος τοῦτος χωρισμός. Στὸ γράμμα σας κατηγορεῖτε καὶ συκοφαντεῖτε τοὺς Ἁγιορεῖτας Πατέρας ὡς «δολίους, πανούργους καὶ ἐγκαθέτους», Πατέρας πού διάγουν ἀσκητικῶς στὴν ἔρημον τοῦ Ἀγίου Ὁρους, πάνω στὰ βράχια, μέ στέρηση καὶ νηστεία καὶ προσεύχονται διὰ ἐσᾶς, καὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, αὐτοὺς

πού είχαν την πρωτοβουλία και έγραψαν την εύλογημένην εκείνην επιστολήν, την οποία υπεγράψαμεν όλοι έμείς, 27 Γέροντες και Ίερομόναχοι (άσχετως αν μερικοί έξ αυτών χάριν φιλίας ή δειλίας άναίρεσαν τάς ύπογραφάς των). Σας έγράψαμε νά ένωθήτε, νά συμφιλιωθήτε, και έσείς εις άπάντησιν τής ένωτικης επιστολής αυτής, μάς γράφετε τό πλέον άπαράδεκτον: «αυτούς τούς δολίους νά τούς... άπομονώσετε». Δηλαδή μάς παροτρύνετε νά χωρισθούμε και έμείς έδω στό "Αγ. Όρος όπως έσείς εκεί στόν κόσμον!!

Λυπούμαι βαθύτατα. Μακαριώτατε, διά του λόγου σας. Ό Κύριος εις την προσευχήν Του, πρό του σταυρικού θανάτου Του, παρακαλούσε τόν "Αναρχον Πατέρα Του, ίνα μάς διατηρήση ένωμένους: «...ίνα πάντες έν ώσιν», και έσείς ό αντίπρόσωπος Έκείνου, μάς συμβουλευέτε νά χωρισθούμε;;! Στο γράμμα σας αυτό φαίνεται καθαρά, ότι έσείς θέλατε τόν χωρισμόν, έσείς τόν επιδιώκατε μαζί και ό άλλος, ό Σεβασμιώτατος Καλλιόπιος όπου έγγραφε στό περιοδικό του μέ μεγάλη χαρά, κατόπιν του χωρισμού: «Δόξα Σοι ό Θεός, δόξα Σοι ό Θεός!»... διατί;... διότι χωρισθήκαμε!!!

Εγώ ήλθα στό "Άγιον Όρος πολύ μικρός, και σάν νεώτερος όπου ήμουν, άκουγα τούς παλιούς πολιούς Γέροντες νά λένε ότι «έχουν μεγάλη άμαρτία, όσοι κάνουν σχίσμα στην Έκκλησία, και πολύ πιό μεγαλύτερη, όσοι τό διατηρούν, πού ούτε αίμα μαρτυρικών δέν την ξεπλένει». Ταπεινά έγώ ό άμαρτωλός σας συμβουλευώ νά ένωθήτε μέ τούς συνεπισκόπους σας και νά άκυρώσετε τά άστοχα και βεβιασμένα επιτίμια, τά όποια χωρίζουν τούς πιστούς και διαιρούν την Έκκλησίαν. Ναί, ξέρω καλά ότι πάνω από δέκα φορές καλέσατε τούς Έπισκόπους διά νά προχωρήση τό δικαστήριο διά τόν Έπίσκοπον Εύθύμιον, και έξ ή έπτά από αυτούς δέν προσήρχοντο σ' αυτό. Δέν έπρεπε έσείς, Μακαριώτατε, αν είσασταν άμερόληπτος και χωρίς έμπάθεια, νά προχωρήσετε μόνον μέ πέντε Έπισκόπους και νά δικάσετε. Θά μέ έρωτήσετε, τί έπρεπε νά γίνη; Έπρεπε νά μήν προχωρήσετε, και νά γράψετε ένα γράμμα πρός τόν λαόν, ότι «Εγώ θέλω και καλώς τούς Έπισκόπους διά την δικήν του Θεσ/νίκης Εύθυμίου, τόσοι Έπίσκοποι δέν προσέρχονται διά νά δικάσουμε, διά τουτο σταματώ όλες τίς δικάσιμες ένέργειες, και την άμαρτία και την ευθύνη ως την έχουν αυτοί πού δέν προσέρχονται».

"Ετσι Μακαριώτατε, άπέναντι του Θεού δέν θά είχατε καμμία κατάκριση και δέν θά φθάνατε στό σημείο αυτό, νά χωρισθήτε. Άλλά ποτέ δέν είναι άργά καθώς μαθαίνω, από την πλευρά του Φθιώτιδος Καλλινίκου ζητούν νά συναντηθήτε. Αυτό είναι μία καλή κίνηση από εκείνους. Παρακαλώ ανταποκριθήτε και έσείς δεόντως, μέ άγάπη Χριστού πρός μίαν θεοφιλή ένωση. Ένώσατε τούς πιστούς Χρι-

στιανούς, τά άπολωλότα πρόβατα, διά τά όποια ό Χριστός απέθανε, τά όποια περιτριγυρίζουν κάθε τόσο τά άσκητήριά μας και ζητούν συμβουλή και παρηγοριά.

Συγχωρήστε μέ για την πολυλογία μου, "Άγιε Δέσποτα και ό Θεός νά σας συγχωρήση. Και ευχομαι ό Κύριος νά σας δώση έξ ύψους σύνεσιν και φώτισιν πρός συνδιαλλαγή μέ τούς Συνεπισκόπους σας.

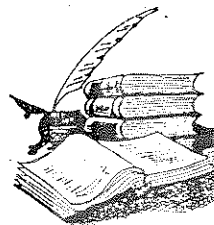
Μέ σεβασμό άσπάζομαι την άγιαν Δεξιάν σας και ζητών την ευχήν σας.

Ό ελάχιστος

Γ. Διονύσιος Μοναχός και ή Συνοδεία μου

Υ.Γ. Τό γράμμα μου τουτο ως δοθεί πρός δημοσίευσιν και σε περιοδικά.

Ούτως έχουν τά πράγματα αγαπητοί άναγνώσται. Μπορείτε τώρα νά διακρίνητε ποιοι επεδίωξαν και συνεχίζουν νά επιδιώκουν τίς διχαστικές τάσεις στην συνοχή τής Έκκλησίας μας. Θά είναι μόνιμα γραμμένοι στα μαύρα κατάστιχα τής Ιστορίας.

«Ό γάρ θέλων ζωήν αγαπών και ιδεΐν ήμέρας αγαθάς, παυσάτω την γλώσσαν αυτού από κακού και χείλη αυτού του μή λαλήσαι δόλον, εκκλινάτω από κακού και ποιησάτω αγαθόν, ζητησάτω ειρήνην και διωξάτω αυτήν· ότι οφθαλμοί Κυρίου επί δικαΐους και ότα αυτού εις δέησιν αυτών, πρόσωπον δέ Κυρίου, επί ποιούντας κακά».

(Α΄ Πέτρου, Γ΄ 10-12)

«Τά τέκνα υπακούετε τοΐς γονεΰσιν υμών έν Κυρίω· τουτο γάρ έστι δίκαιον... Οί πατέρες μή παροργίζετε τά τέκνα υμών, άλλ' εκτρέφετε αυτά έν παιδεία και νουθεσία Κυρίου».

(Έφεσίους ΣΤ΄ 1-4)

ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΧΘΕΣ, ΟΛΗΓΟΙ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ

Ἡ ἰσχυρά καί ὀρθή πίστις, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν ἐμπρακτον συμμετοχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν μυστηριακὴν ζωὴν, τὸν σώζει καί τοῦ προσφέρει τὴν αἰωνιότητα. Μιά τέτοια προσωπικότητα πού οἱ οὐρανοὶ τοῦ ἐπιφύλασσαν μεγάλες δωρεές εἶναι καί ὁ ΟΣΙΟΣ ΠΑΤΑΠΙΟΣ, τοῦ ὁποῖου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμη του στίς 8 Δεκεμβρίου. Διαβάζοντας τὸν βίο τοῦ Ἀγίου, εὐκολα βγάζεις τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ πίστις του καί ἡ στάσις ζωῆς του σπάει τίς πόρτες τοῦ θανάτου, ἡ εὐαίσθησις ἀποκορυφώνεται, ἀποθεώνεται, γίνεται ἓνα ψυχικὸ ὄργανο ἐξαγιασμένο, ὁ δέκτης τῶν οὐρανίων φωνῶν, τῆς

Ὑπὸ τοῦ κ. Χρήστου Λάμπρου

φωνῆς τοῦ Θεοῦ. Μιά τέτοια εὐαίσθησις εἶναι τὸ θεμέλιο τῆς ἀγιότητος καί δὲν ὑπάρχει ἅγιος πού νά μὴν τὴν διαθέτει. Ὁ ἀνθρωπισμὸς τῶν Ἀγίων περιέχει ἔντονα τὸ στοιχεῖο τῆς Θεοκρατίας.

Ἐδῶ ὅμως θά πρέπει νά ποῦμε ὅτι τὸ στοιχεῖο τοῦ ἀνθρωπισμοῦ στήν ἀναγέννηση ἀποτελοῦσε τὴν ἠθικὴ καί αἰσθητικὴ ἔκφραση. Ὡς τότε, ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου ἀρμοζόταν καί προαγόταν μέ κέντρο ζωτικὸ τοῦ σύμπαντος τὸν Θεό. Ἐκεῖνος ἱεραρχοῦσε τὴν δημιουργία ὁλόκληρη καί πρόσφερε τὰ μέτρα, τὰ κριτήρια καί τοὺς στόχους τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς πού στό τελικὸ της σύνορο ἦταν ἡ ἀθανασία. Ἡ ἀναγέννηση, μέσα σέ φῶτα καί πανηγυρισμούς, καταλύει τὴν ἀπὸ αἰώνων, ἐπισφραγισμένη μέ τὴν Χριστιανικὴ ἀποκάλυψη, ἱεραρχία τοῦ κόσμου, ἐκθρονίζει τὸν Θεό ἀπὸ τὸ κέντρο τοῦ σύμπαντος καί τοποθετεῖ στήν θέση του τὸν ἄνθρωπο. Χαράζει μιὰ ἀληθινὰ μεγάλη καί τρομερὰ ἐπικίνδυνη ἐποχὴ, ἡ ἐποχὴ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ.

Στὴν ἀρχὴ τὸ σχῆμα προβάλλεται ὡς δυαρχικόν: Ὁ Θεὸς καί ὁ ἄνθρωπος στέκονται ἀντίκρου καί διαλέγονται. Ὁ ἄνθρωπος ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν αἰωνιότητα τῆς χάριτος ἀλλὰ φροντίζει καί γιὰ τὴν ἐπίγεια ζωὴ του, τίς ἀπολαύσεις καί τίς τιμές της. Ἀλλὰ ἡ ἀνταρσία τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔμελλε νά σταματήσει ὡς ἐδῶ. Καί σιγά - σιγά ὁ Θεὸς παραμερίζεται, μπαίνει - ἀπὸ ὑψίστη ἀρχὴ καί Πατέρας καί Κυβερνήτης τοῦ κόσμου καί τοῦ ἀνθρώπου - στήν σκιά, καί στήν θέση του, μέσα σέ ἀποθεωτικὴς ἰσχύς, τὴν καταλαμβάνει ὁ ἄνθρωπος. Ἀπὸ τὸ πρωτεῖο τοῦ Θεοῦ πάμε σὲ πρωτεῖο τοῦ ἀνθρώπου: αὐτὸ εἶναι τὸ κίνημα τῆς ἀναγέννησης καί τὸ περιοχόμενο τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Ἀπὸ τὴν Θεοκρατία καταλήγουμε στήν ἀνθρωποκρατία. Ὁ ἐγώισμός τοῦ ἀνθρώπου πραγματοποιήσε τὸ γκρέμισμα τῆς αἰώνιας καί φυσικῆς τάξης τοῦ κόσμου καί προσπάθησε νά θεμελιώσῃ μιὰ νέα τάξη.

Μελέτησε τότε τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες, τοῦ φάνηκε πῶς τότε μονάχα ἀνακάλυψε τὸν κόσμο καί τὴ γλῦκα τῆς ζωῆς, ἀνακάλυψε τὴ σάρκα του σέ βάρος τῆς σκοτισμένης πιά ψυχῆς κι ἐπλάσε τὸν κόσμο μέ φρόνημα ἐγκόσμιο καί ἐγώιστικά ἀναρχικό. Οἱ ἀρχαῖοι ὅμως Ἕλληνες μᾶς ἔδωσαν ἓναν ἀνθρωπισμὸ γεμᾶτο ἀπὸ πᾶθος ἀλήθειας, ἀπὸ ἐπιπόθησις τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ μυστήριον κι ἀπὸ καημὸ ἀθανασίας. Τί σχέση μπορεῖ νᾶχει αὐτὸς ὁ ἀναγεννησιακὸς ἐπώνυμος ἀνθρωπισμὸς μέ τὸ ἠθικὸ ἀνοιγμα τοῦ ἀρχαίου κόσμου πρὸς τὸν οὐρανόν;

Ὡς τότε ὁ κόσμος ἦταν γεμᾶτος ἀπὸ τὸ μυστήριο. Ἡ ψυχὴ κινοῦνταν εὐκολότερα κι ἐβρίσκε τὸ στόχο της: τὴν αἰωνιότητα. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἦταν ἀδικημένος ἀλλὰ σωστὰ τοποθετημένος μέσα στὴ ζωὴ αὐτὴ πού εἶναι δοκιμασία καί ἀθλήσις γιὰ νά κερδιθῇ ἡ ἄλλη. Ὅμως ὁ ἀνθρωπισμὸς, ἀνατρέποντας τὴν τάξη τῆς δημιουργίας, προβλήθηκε ὡς κίνημα λυτρωτικὸ τοῦ ἀνθρώπου. Λυτρωτικὸ ὅμως ἀπὸ τί; Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἦταν οὐσιαστικὰ σκλαβωμένος ἀλλὰ σωστὰ τοποθετημένος ἀντίκρου στήν μοῖρα του. Ὁ μῦθος ὅτι ὁ Μεσαίωνας ἦταν ἐποχὴ σκοτεινὴ καί ὑποδουλωτικὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἔχει στίς μέρες μας διαλυθεῖ. Γιατί μέσα στὰ σπλάχνα τοῦ Μεσαίωνα κυοφορήθηκε ὁ πῶς ὑψηλὸ καί ἀνθεκτικὸ στεφάνωσεν τὴν ἀναγέννηση. Καί πέρα ἀπ' αὐτό, κάθε ἐποχὴ ἔχει τὴν δικαίωσίν της μέσα στήν ἱστορία. Τώρα ὅμως, χάνοντας ὁ ἄνθρωπος τὴν ἰσορροπία του, βουλιάζει στήν ἀμφιβολία, στὸν φόβον, στήν μοναξιά. Ὁ ἀνθρωπισμὸς - χωρὶς Θεό - κατευθύνεται στήν ἀπανθρωπιά.

Ὁ ὀρθολογισμὸς, φυσικὸ γέννημα τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, φθείρει σιγά - σιγά τίς αἰώνιες ἀξίες, σταλάζει τὸν σκεπτικισμό, καλλιεργεῖ τὴν ἄρνηση. Ὁ κόσμος εἶχε χάσει τὴν ἰσορροπία του ἀλλὰ ἔπρεπε νά περάσουν αἰῶνες γιὰ νά αἰσθανθῇ κάτω ἀπὸ τὸ αἵματηρὸ χτύπημα τῶν δύο Παγκοσμίων πολέμων τῆς ἐποχῆς αὐτῆς τῆς ἀσωτείας.

Ὁ ἀνθρωπισμὸς δὲν μπόρεσε νά σώσῃ τὸν κόσμο καί νά διασφαλίσῃ τὴν εἰρήνην. Ὁ ἄνθρωπος προβλήθηκε ὡς ἀρχὴ γενικὴ καί ἀπὸ ὅλους ἀποδεκτὴ ἀλλὰ ἡ ἀρχὴ χτυπήθηκε θανάσιμα ἀπὸ λαοὺς πού ἀκριβῶς εἶχαν καλλιεργήσει τίς ἀνθρωπιστικὲς σπουδές καί εἶχαν ἀποθεώσῃ τὰ ἀνθρωπιστικὰ ἰδεώδη. Γιατί ὁ ἀνθρωπισμὸς οὔτε σωστὰ ἐρμηνεύει οὔτε ἐξαντλεῖ τὴν ζωὴ καί τὴν ἀποστολὴν μας μέσα στὸν κόσμο αὐτό. Ὁ ἀνθρωπισμὸς μπορεῖ νά σωθῇ μονάχα ὡς «τμήμα», «ὡς κλάδος», ὡς μέρος. Γιατί ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι μαζί καί βαθύτατα, αὐθεντικὰ ἀνθρωπισμὸς.

Ὁ ἀνθρωπισμὸς αὐτοτελεῖς, τρέφεται ἀπὸ ἐπίπεδες, λογικὲς διαπιστώσεις κι ἀπὸ θανατερές ἀμφιβολίες. Ὁ Χριστιανισμὸς ἀπὸ μυστηριώδεις ἀποκα-

λύψεις κι από υπερβατικές βεβαιότητες. 'Ο άνθρωπος συστέλλει τή ζωή, ό Χριστιανισμός τή διαστέλλει στό άπειρο. 'Ο άνθρωπισμός απομένει άμήχανος μπροστά στό φαινόμενο του ανθρώπου και προσπαθεί νά τό έρμηνεύση έξελικτικά, βιολογικά. 'Ο Χριστιανισμός φωτίζει τόν άνθρωπο διά του Θεού και διά τής γεμάτης αγάπης Σοφίας του. 'Ο άνθρωπισμός προσπαθεί νά σώση τόν άνθρωπο μέ κοινωνικά έργα. 'Ο χριστιανισμός σώζει μέ τήν αγάπη του Θεού και τήν αγιότητα. Κι όταν λέμε χριστιανισμό, έννοοῦμε τήν 'Εκκλησία. 'Αλλά στήν ώρα τής αναγέννησης, ζώντας και ή 'Εκκλησία σέ κρίση βαθειά, είχε κρύψει τόν άποκαλυπτικό της χαρακτήρα και τήν προφητική της μοναδικότητα.

Ζοῦμε σήμερα τ' άποτελέσματα αυτής τής αντιθεϊκής επανάστασης πού άρχισε από τήν αναγέννηση. Πολύ άργήσαμε νά κατανοήσουμε, άφου μέσα σέ αίμα και θάνατο βούλιαξαν όλες οι περί ιερότητας του ανθρώπου άνθρωπιστικές βεβαιότητες. Πώς άπεμπολήσαμε τό μέγιστο, τό όλο, δηλαδή τό χριστιανισμό, γιά νά κρατήσουμε, τυφλωμένοι από έγωϊσμό, τό ελάχιστο, τόν άνθρωπισμό. 'Από τότε πού ανατρέψαμε πανηγυρικά τήν ιεραρχία του σύμπαντος και ζητήσαμε τήν θεοποίηση του ανθρώπου, ή οικουμένη περπατεί πλάι σέ βάραθρα άπελπισμένη, σέ άδιέξοδα ήθικά. 'Ο

όρθολογισμός δέν μπόρεσε μέ τά χοϊκά του μέτρα νά έρμηνεύση τή ζωή και νά αιτιολογήση τήν παρουσία του ανθρώπου και τόν θάνατό του. Καί ό κόσμος, άναζητώντας τό χαμένο μυστήριο ξεπέσε στον παραλογισμό.

'Ο πρακτικός και ήθικός παραλογισμός τής σημερινής ζωής είναι ό τελευταίος άπόηχος τής τρομερής πτώσης του άνθρωπισμού.

Δέν μιλούμε πιά, μέσα σ' αυτή τήν έρήμωση, γιά έπιστροφή, γιατί όλες οι γέφυρες είναι γκρεμισμένες. Μιλούμε γιά επανεύρεση του Θεού. Γιά ταπείνωση, μετάνοια και αγάπη. Τότε μονάχα θά ξαναισορροπήση ό κόσμος και θά ξαναγίνη ή ζωή μας φυσική, σωστά ιεραρχημένη, ζωή άληθινά άνθρώπινη.

'Ο 'Όσιος ΠΑΤΑΠΙΟΣ αυτή τήν ζωή άκολούθησε πού όδηγεί στήν Βασιλεία του Θεού διά τής στενής πύλης και του γεμάτου λύπες δρόμου, τής χριστιανικής ζωής, πού όμως στίς δύσκολες αυτές στιγμές είχε τήν προστασία του Θεού, γιατί μόνο ό Υίός και Λόγος του Θεού, πού είχε καταγωγή από τόν ουράνό, στάθηκε μέ αγάπη πάνω από τόν τραυματισμένο άνθρωπο, πήρε τήν βρώμικη σάρκα του άνθρώπου και τήν έναπέθεσε στό φιλόξενο και γαλήνιο πανδοχείο, στήν άγία όρθόδοξη 'Εκκλησία.

'Από τήν πανήγυρι του 'Ι. Ν. 'Αγ. 'Ανδρέου έν Περιστερίω.

Διακρίνεται ό Σεβ. Θεσ/νίκης κ. Εδθόμιος, έκπροσωπών τόν Τοποτηρητήν Πανιερ. Φθιώτιδος κ. Καλλίνικον.

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΟΙ ΤΑ ΤΗΣ Θ. ΧΑΡΙΤΟΣ ΜΕΣΑ

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀπό τῆς ἰδρύσεώς της, ἀπεργαζόμενη τό λυτρωτικό ἔργο τοῦ Ἰδρυτοῦ Της, διά μέσω τῶν ἱερῶν τελετῶν παρέχει εἰς τοὺς πιστοὺς τῆς τὴν σωτηρίαν. Ἀπὸ τίς ἁγιαστικές αὐτὲς πράξεις διακρίνονται τὰ ἑπτὰ Ἅγια Μυστήρια, τὰ ὁποῖα, καθ' ἓνα ἐξ αὐτῶν μεταδίδει τὴν Θ. Χάρη, ἀνάλογα μέ τὸν πνευματικό σκοπὸ πού ἐπιδιώκεται.

Τὰ ἑπτὰ Ἅγια Μυστήρια εἶναι θεοσούστατες τελετές, ὁρισθεῖσαι ἄλλαι ἐκ τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ καὶ ἄλλαι ἐκ τῶν ἀμέσως διαδόχων Αὐτοῦ Ἀγίων Ἀπο-

Υπό τοῦ Ἀρχιμ.
Χριστοφ. Ἀγγελοπούλου

στόλων, ἔχουν δέ διπλὴ ὄψη, τὴν ἐξωτερικὴ καὶ ἐμφανὴ δηλαδή τὸν τρόπο, τὰ ἱερά λόγια, τό νερό κ.λ.π., ὡς ἐπίσης καὶ τὴν ἐσωτερικὴ τὴν ἀόρατο ἥτοι τὴν ἐνέργεια τῆς Θείας Χάριτος ἡ ὁποία παρέχεται εἰς τοὺς μετέχοντας εἰς αὐτά.

Προϋπόθεσις γιὰ τὴν ἐγκυρότητα τῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ τέλεσις αὐτῶν ὑπὸ κανονικῶν λειτουργῶν (ἐπισκόπων, πρεσβυτέρων), ἡ τυχόν δέ ἀναξιότης τοῦ λειτουργοῦ δέν ἐπιρραζεῖ τό κύρος τοῦ ἐπιτελούμενου ὑπ' αὐτοῦ Μυστηρίου.

Τὰ ὡς ἄνω (σέ γενικές γραμμές) εἶναι κοινὰ σημεῖα Ὁρθόδοξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν. Ἀναλύοντας ὅμως εἰδικά ἓνα ἕκαστο τῶν Μυστηρίων, παρατηροῦμαι πολλές πλάνες καὶ παρεκτροπές ἐκ μέρους τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν πού προσκρούουν τόσο στοὺς Ἱ. Κανόνες, ὅσο καὶ τὴν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, ἐκ τῶν ὁποίων θά ἐπισημάνουμε τίς κυριώτερες.

ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ: Εἶναι τό πρῶτο καὶ κυριώτερο Μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας, τό ὁποῖο εἶναι ἀναγκαῖο γιὰ τὴν ἐπιτέλεση τῶν ὑπολοίπων. Θεωρεῖται τοῦτο ἔγκυρο, ὅταν ὁ λειτουργὸς ἐπικαλεσθεῖ τό ὄνομα «τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», καὶ βαπτίσει τὸν νεοφώτιστο διά τῆς καταδύσεως καὶ ἀναδύσεως ἐντὸς τοῦ ἁγιασμένου νεροῦ τρεῖς φορές.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπὶ κλήση τῶν τριῶν προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος, τοῦτο πράττουν καὶ οἱ Ρωμαιοκαθολικοί, παρεκκλίνουν ὅμως ἐκ τῆς κανονικῆς καὶ ἀρχαίας πράξεως τῆς Ἐκκλησίας δηλαδή τὴν τριπλὴ καταδύση καὶ ἀνάδυση, ἐφαρμόζοντες τὸν ραντισμό, ἀπὸ τὸν 14ον αἰῶνα καὶ ἐντεῦθεν.

Τό Βάπτισμα (ράντισμα) τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν δέν τό ἀποδέχεται ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, καὶ

βαπτίζει τοὺς ἐξ αὐτῶν προερχόμενους πιστοὺς.

Πρέπει νὰ σημειώσουμε ἐπίσης ὅτι ὅσον ἀφορᾷ τό βάπτισμα τῆς ἀνάγκης (ἐτοιμοθάνατα νήπια κ.λ.π.) εἰς τὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία δύναται νὰ τελέσῃ τοῦτο καὶ λαϊκός (ἀεροβάπτισμα) Ὁρθόδοξος, ἀλλὰ γιὰ τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς μπορεῖ νὰ τελέσῃ τοῦτο καὶ ἐτερόδοξος ἀκόμα καὶ ἀλλόθρησκος (π.χ. Μουσουλμάνος, Ἑβραῖος κ.ἄ.).

ΤΟ ΧΡΙΣΜΑ: Μετὰ τό Βάπτισμα ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπιτελεῖ τό Μυστήριο τοῦ Χρίσματος, σκοπὸ ἔχων τοῦτο τὴν ἐπισφράγιση τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἀγ. Πνεύματος εἰς τὸν βεβαπτισμένο. Οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ παρεκκλίνουν ὅσον ἀφορᾷ τὸν χρόνον τῆς τελέσεως τοῦ Μυστηρίου αὐτοῦ, καινοτομίσαντες ἀπὸ τὸν 13ο αἰῶνα καὶ μετὰ, χρίοντας τοὺς πιστοὺς κατὰ τό 12ο ἔτος (σέ ἀνάγκη κατὰ τό 7ο ἔτος) τῆς ἡλικίας τοῦ βεβαπτισμένου νηπίου. Οἱ λόγοι πού ὤθησαν τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς εἰς τὴν νεωτεριστικὴ αὐτὴ ἀλλαγὴ εἶναι ἀνίσχυροι. Ἐπικαλοῦνται τὴν ἑλλειψη αὐτοσυνειδησίας τῶν νηπίων. Ἀλλὰ - διερωτᾶται κανεὶς - ἡ νηπιακὴ ἡλικία ὄντως εἶναι ἀνώριμη γιὰ τὴν συνειδητοποίηση τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἀγ. Πνεύματος, μήπως ὅμως εἶναι ὠριμος ἡ ἡλικία τῶν δώδεκα ἐτῶν ἢ ἡ τῶν ἑπτὰ;

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ὀρθῶς τελεῖ τό μυστήριο τοῦ Χρίσματος μετὰ τὴν Βάπτισμα, προκειμένου ἡ ἀόρατος ἐπενεργοῦσα Θ. Χάρις νὰ συμβάλλῃ εἰς τὴν διάπλαση τοῦ χαρακτῆρος τοῦ νηπίου ἐκ τῶν χαρισμάτων τοῦ Ἀγ. Πνεύματος.

Η Θ. ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ: Καὶ στό μυστήριο αὐτό οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ ἐκαινοτόμισαν. Ἀπὸ τό 10ο αἰῶνα καὶ μετὰ οὗτοι, ἀντὶ τοῦ ἄρτου ὡς ἓνα ἐκ τῶν συστατικῶν τοῦ μυστηρίου χρησιμοποιοῦν ἄζυμο.

Ἡ καινοτομία αὐτὴ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν εἶναι ἐκτὸς τῆς Ἀγ. Γραφῆς ἀλλὰ καὶ τῆς Ἱ. Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι σαφές ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης εἰς τὰ χωρία 18, 28 καὶ 19, 31 ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, γιὰ τὴν χρησιμοποίησιν ὑπὸ τοῦ Κυρίου κατὰ τὸν Μυστικὸ Δεῖπνο ἐνζύμου ἄρτου.

Πλὴν τούτου οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ στεροῦν τὴ Θ. Εὐχαριστίαν ἀπὸ τὰ νήπια, εἰς δέ τοὺς λαϊκοὺς καὶ μὴ ἱεουργοῦντας κληρικοὺς μεταδίδεται μόνο ἓνα ἐκ τῶν συστατικῶν, ἥτοι ὁ ἄρτος.

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ: Γιὰ τό Μυστήριο αὐτό ἐγινε λόγος σχετικὸς εἰς τό προηγούμενο ἄρθρο μας, ὅπου ἀνεπτύχθη ἡ αὐθαιρεσία τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν «περὶ καθαρτηρίου πυρός».

Η ΙΕΡΩΣΥΝΗ: Οἱ τρεῖς βαθμοὶ τῆς Ἱερωσύνης ὑφίστανται καὶ εἰς τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς. Τό ἀξιοσημείωτο πού πρέπει νὰ τονισθῇ εἶναι ὅτι προκειμένου νὰ ὑπερέχουν οἱ κληρικοὶ ἀπὸ τοὺς λαϊκοὺς προέβησαν εἰς ἀκρότητες. Οὕτω π.χ. ἐνῶ ὁ Ὁρθόδοξος ἱερεὺς εἶναι τό λειτουργικὸ ὄργανο τῆς Θ.

Χάριτος καί ἐξ αὐτῆς τῆς θέσεως ἀναφέρεται σέ τρίτο πρόσωπο ὅταν τελεῖ ἱεροπραξία (βαπτίζεται ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ, χρίεται, μεταλαμβάνει, στέφεται κ.λ.π.) ὁ Ρωμαιοκαθολικός ἀναφέρεται σέ πρῶτο πρόσωπο δηλ. ἐγώ σέ βαπτίζω, σέ μεταλάβω κ.λ.π. ὡς νά ἔχη πλήρη κυριότητα ἐπὶ τῶν μυστηρίων. Τέλος οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ ἔχουν μόνο ἀγαμο κλῆρο.

Ο ΓΑΜΟΣ: Ἐπὶ τοῦ μυστηρίου αὐτοῦ δέν ὑπάρχουν σοβαρές διαφορές μεταξύ Ὁρθοδόξων καί Ρωμαιοκαθολικῶν, πλὴν τοῦ ὅτι εἰς τοὺς ἐν χρεῖα εὐρισκομένους ἐπιτρέπεται καί ὁ τέταρτος γάμος. Ἀπαγορεύεται τὸ διαζύγιο, παρὰ μόνο ἐπιτρέπεται ὁ χωρισμός κλίνης, τραπέζης κ.ἄ.

ΤΟ Ι. ΕΥΧΕΛΑΙΟ: Καί εἰς τὸ μυστήριον αὐτὸ καινοτόμισαν οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ ἀπὸ τὸν 12ο αἰῶνα. Ἐπιγραμματικά σημειώνουμε ὅτι τὸ Ἱερό Εὐχέλαιο χρησιμοποιοῦν οὗτοι ὡς ἐφόδιο τῶν ψυχorraγούτων, ἐνισχύον τοῦτο τὴν ψυχὴν, κατὰ τὴν ἐξοδὸς τῆς ἐκ τοῦ σώματος.

Διὰ τῶν συντόμων ἀναφορῶν εἰς τὰς παρεκκλίσεις τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν τὰς ὁποίας ἀνεπτύξαμε, διαφαίνονται οἱ καινοτομίαι πού εἰσήγαγαν εἰς τὰ Ἁγία Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. Ὅλες αὐτὲς θεωροῦνται λεπτομέρειες γιὰ τοὺς Οἰκουμενιστὲς Νεοημερολογῖτες, τίς ὁποῖες οὔτε κἀν θίγουν στὰ προδοτικά συνέδριά τους. Ὁ λαὸς ὅμως κάποια στιγμή, θά πάσῃ νά ὑπομένῃ καί πλήρης ἀγανακτικῆς ὡς θά σταθῇ εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων.

Σ Χ Ο Λ Ι Α

Νά δοῦμε τί ἄλλο θά ἀκούσουμε.

Μέ ἔμφασι ἀνέφεραν τὰ Τηλεοπτικά μέσα ἐνῆμερως, ὅτι στὴν Ἀμερικὴ κατόρθωσαν οἱ ἐρευνητὲς νά διακρίνουν ἓνα γονίδιο μέ τὸ ὁποῖο - ἀφοῦ ὁλοκληρωθοῦν οἱ ἐπιστημονικὲς ἐρευνες - θά μπορούμε νά ἐξακριβώσουμε τὸν ἀκριβὲς χρόνον τοῦ θανάτου μας!

Ἵσως βιαστέι κάποιος νά μᾶς κακώσῃ γιὰ τὸν σχολιασμό τοῦ ἐπιστημονικοῦ αὐτοῦ ἐπιτεύματος. Δέν θά ἔχη δίκαιον ὅμως, διότι ἡ Ἐκκλησία πάντοτε ἐπικροτοῦσε καί πολλάκις βοήθησε ἐπιστημονικά κατορθώματα, ὅταν βέβαια αὐτὰ ἀποσκοποῦσαν γιὰ τὴν εὐημερίαν τοῦ ἀνθρώπου. Δέν εἶναι δυνατόν ὅμως νά σιωπᾷ εἰδικά στὴν ἐποχὴ μας, ὅταν διαπιστώνει τὸ κατάντημα τῶν ἐπιστημονικῶν κύκλων, οἱ ὁποῖοι ὡς μόδα ἐξάγουν ποικιλόμορφες φαιφάρες.

Ἄς μᾶς συγχωρήσουν οἱ γιατροὶ πού διαβάσουν αὐτὸ τὸ σχόλιο, ἀλλὰ πιστεύω ὅτι θά συμφωνήσουν μαζί μας, ὅταν τὴν μία μέρα ἀκούμε τὴν «κορώναν» ἐνός ἐρευνητῆ π.χ. ἢ παχυσαρκία πρέπει νά καταπολεμηθῇ, μέ ἀποτέλεσμα νά γεμίζῃ ἢ ἀγορὰ διαιτητικῶν χαπιῶν, καί τὴν ἐπομένη ἔρχεται ἄλλος καί λέει «τά χάπια διαίτης εἶναι βλαβερά, καί ὅτι πρέπει νά ἀδυνατίζουμε μέ φυσικὴ διαίτα» ἤτοι περικοπὴ γευμάτων. Δέν περνάει πολὺς καιρὸς καί ἄλλος ἐρευνητὴς σημειώνει ὅτι ἡ διαίτα εἶναι ἐπικίνδυνη κ.λ.π.

Τέτοιες ἀντιφάσεις διαπιστώνουμε τακτικὰ μέ ἀποτέλεσμα, πρῶτον νά μὴν ξέρῃ ὁ ἀπλὸς ἀνθρώπος τί πρέπει νά κάνῃ, καί δεῦτερον νά ἀμφισβη-

τεῖται, ἢ σοβαρότητα τῶν ἐπιστημόνων.

Καί γιὰ νά ἐπιστρέψουμε στὸ θέμα μας, πρέπει νά τονίσουμε, ὅτι γιὰ μᾶς τοὺς Χριστιανοὺς ἡ γνωστοποίησις τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου μας εἶναι μία λεπτομέρεια, ἀφοῦ τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι τὸ ἴδιον, δηλαδή ὁ θάνατος. Καί ἐπειδὴ ἀποδεχόμεθα τὸν θάνατον ὅχι ὡς τέλος, ἀλλὰ σάν τὴν ἀρχὴ μιᾶς νέας ζωῆς καί μάλιστα αἰώνιας, περισσότερη σημασία ἔχει ἡ νέα αὐτὴ ἀρχὴ πῶς θά εἶναι, παρὰ τὸ τέλος τῆς περιορισμένης αὐτῆς ζωῆς πού ζοῦμε. Νά ἓνα θετικὸ ἐπίτευμα πού θά βοηθοῦσε τὴν ἀνθρωπότητα δηλαδή ὁ τρόπος τῆς ἐξασφάλισις αὐτῆς τῆς νέας ζωῆς. Θά μᾶς ποῦν βέβαια, ὅτι μέ τὸν τομέα αὐτὸ ἀσχολεῖται ἡ ἐπιστὴμὴ τῆς Θεολογίας, ἀνταπαντοῦμε ὅμως, ἄς μὴν φέρονται ἐχθρικά μέ τὴν Θεολογία διότι βλάπτουν τὴν ἀνθρωπότητα. Διότι καί ἂν κατόρθωναν νά καθορίσουν τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου ἐνός ἐκάστου, ὁ καθορισμὸς αὐτός θά ἐπέφερε μαρασμό, ἄγχος καί ἰδίως χαλάρωσι τῶν ἡθῶν.

Δηλαδή ἂν σέ κάποιον τοῦ ἔλεγαν ὅτι σέ 2 μῆνες ἀκριβῶς θά πεθάνῃ, αὐτὸς θά ζοῦσε αὐτοὺς τοὺς μῆνες σέ μελαγχολία, ἐκτός τοῦ ὅτι πολλάκις καί στὴν προσπάθειά του νά ἀπολαύσῃ «ὅτι προλάβαινε» δέν θά εἶχε κανέναν ἠθικὸ φραγμό.

Μᾶς φθάνει λοιπὸν ἡ ἠθικὴ κατὰπτωσις πού ὑπάρχει στὴν κοινωνία μας. Δέν χρειάζεται νά γίνουμε ζούγκλα. Οἱ σῶφρονες ἀνθρωποὶ καθ' ὅλη τὴν παρούσα ζωὴ, προετοιμάζονται νά ἀντιμετωπίσουν τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τους, ὅποτε καί ἂν ἔλθῃ αὐτή.

Ο ΕΝΣΥΝΕΙΔΗΤΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

«Οί Έλληνες είναι ο πιο θρησκευόμενος λαός της Εύρώπης». Αυτόν τον τίτλο είχε ήμερήσια έφημερίδα, η οποία αναφέρει ότι κατά την τελευταία δεκαετία, τό ποσοστό τών Έλλήνων πού δηλώνουν τή σημαντικότητα τής χριστιανικής θρησκείας στή ζωή τους, έχει αύξηθεϊ κατά πολύ μεγάλο βαθμό. Οί Έλληνες θρησκευόμενοι αποτελούν πλέον τό 80% επί του συνολικού πληθυσμού τής Ελλάδος.

Η δημοσκοπήση αυτή είναι πάρα πολύ ένθαρρυντική. Χαιρόμαστε καί δοξάζουμε τό Θεό, γιά τό ενδιαφέρον τών συμπατριωτών μας, γιά τήν πίστη εις τό Χριστό. Άλλωστε ή Ιστορία μάς έχει διδάξει ότι,

Υπό του κ. Κων/νου Κατσαγώνη

ή αγάπη καί λατρεία πρός τό πρόσωπο του Ίησου, είχε σάν αποτέλεσμα τήν ανάπτυξη καί πρόοδο του Έθνους μας.

Οί παράγοντες πού οδηγούν τούς συμπολίτες μας πρός τόν Χριστιανισμό είναι πολλοί καί ένδιαφέροντες. Πρώτος καί κύριος παράγοντας είναι τό ανεπτυγμένο θρησκευτικό συναίσθημα του λαού μας. Σέ οποιαδήποτε δύσκολη στιγμή καί άν βρεθεϊ επικαλείται τά θεϊά, πρός δέ τούς έτεροδόξους τά υπερασπίζεται μέ όλες του τίς δυνάμεις.

Δεύτερος παράγοντας είναι ή απογοήτευση πού αισθάνεται ο Έλληνας, από τίς τόσες έμπειρίες πού έχει αποκτήσει μέ τά υλικά αγαθά. Τά τόσα επισημονικά έπιτεύγματα, του έχουν χαρίσει όμολογουμένως πολλά αγαθά, έκτός από τήν εύτυχία. Νοιώθει ο κόσμος ένα πνευματικό κενό στή ψυχή του. Η υλική τεχνολογική πρόοδος τελικά του προσφέρει άγχη, καταθλίψεις, μελαγχολίες καί στενοχώριες. Βλέποντας λοιπόν τήν ματαιότητα τών υλικών αγαθών καί ζώντας χωρίς εύτυχία καί χαρά, στρέφεται στό Θεό γιά νά βρῇ τή χαμένη γαλήνη καί ήρεμία πού έχασε.

Ένας τρίτος σημαντικός παράγοντας, είναι ή πνευματική δραστηριότητα πού αναπτύσσει ή Έκκλησία. Περισσότερο από κάθε άλλη φορά, ίερείς καί μοναχοί μέ τή ζωή τους, τό παράδειγμά τους καί τό κήρυγμά τους, προσελκύουν χιλιάδες λαού καί ιδιαίτερα νέους στό Χριστό καί στήν Έκκλησία.

Ένας τέταρτος παράγοντας, είναι ή αφόρητη πίεση πού δεχόμεθα από τούς έταίρους τής Ε.Ο.Κ. καί συγκεκριμένα από τούς Καθολικούς. Όμως τό όρθόδοξο φρόνημα του λαού μας, άντικρούει όλες αυτές τίς έξωτερικές επιθέσεις, παραμένοντας ακλόνητος στίς παραδόσεις τής Έκκλησίας μας.

Άλλος παράγοντας είναι ή εύεργετική επίδραση τών παλλισσοούντων Ποντίων. Τά αδέλφια μας

αυτά κράτησαν τήν πίστη τους διά μέσου τών αιώων καί τήν εκφράζουν τώρα στήν πατρίδα μέ τόν τακτικό εκκλησιασμό καί τήν αγάπη τους πρός τόν Χριστό.

Βέβαια υπάρχουν καί άλλοι πολλοί παράγοντες. Όμως ή στροφή του Έλληνα πρός τόν Χριστό καί τήν Έκκλησία είναι ένσυνειδητος ή ως μία έξωτερική γενική θρησκευτικότητα; Διότι χριστιανική πίστη σημαίνει αναγνώριση από τόν άνθρωπον ότι δέν μπορεί νά ζήση δίχως Θεόν. Σημαίνει ειλικρινή συντριβή καί μετάνοια τής ζωής του. Σημαίνει ταπεινή αναγνώριση τής άποτυχίας του νά ζήση, άνευ τής ζωής του Εύαγγελίου. Είναι πολύ μεγάλη άρετή ή ταπείνωση. Η στροφή λοιπόν του Έλληνα πρός τόν Χριστό καί τήν Έκκλησία πρέπει νά είναι ένσυνειδητη. Τό νά είναι κανείς θρησκευόμενος είναι μία καλή προϋπόθεση γιά νά γίνη συνειδητός χριστιανός.

Ο άνθρωπος πού πραγματικά θέλει νά γίνη άνθρωπος του Θεού, ζητά συνειδητά καί μέ ταπείνωση τήν έπιστροφή του στό Χριστό, ζητά άδιαλείπτως από τόν Θεάνθρωπο νά τόν κάνει ένα καινούργιο άνθρωπο.

Γι' αυτόν τόν σκοπό ήλθε ο Ίησους στή γῆ. Ήλθε γιά νά γίνη ο Σωτήρας του κάθε ανθρώπου. Έπιστροφή στήν Έκκλησία λοιπόν, ζώντας τήν ζωή της, συμμετέχοντας στήν μυστηριακή ζωή της. Χριστιανός λέγεται αυτός πού αναγνωρίζει τόν Ίησου Χριστό ως Σωτήρα καί Κύριό του καί τήν Έκκλησία ως Μητέρα του.

Τελειώνοντας είναι έπιτακτική ή ανάγκη, κάθε όρθόδοξος χριστιανός νά έπιστρέψη ταπεινά στό Χριστό καί στήν Έκκλησία, έτσι ώστε νά γίνη ένας συνειδητός Χριστιανός, ένα ζωντανό μέλος τής Μητέρας μας Έκκλησίας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Από τά Γραφεία τής Ίεράς Συνόδου (Κάνιγγος 32 - Αθήναι) διατίθενται ήμερολόγια Τοίχου καί Έγκόλπια του Έτους 1996. Όσοι επιθυμούν τήν προμήθειά των άς απευθυνθούν έγκαίρως εις τά ως άνω Γραφεία - Τηλ: 38.28.280 - 36.37.365.

ΟΧΙ ΣΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

Υπό της κ. Χρυσάνθης Τσίγκα Ιατρού

Τά τσιγάρα γίνονται από φύλλα καπνοῦ.

Ὁ καπνός περιέχει περίπου 12.000 οὐσίες οἱ περισσότερες ἀπὸ τίς ὁποῖες εἶναι βλαβερές γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Μὲ δύο ὅμως ἀπὸ τίς οὐσίες αὐτές ἔχει ἀσχητονηθῆ ἡ Ἐπιστήμη καὶ ἔχει βγάλει τὰ συμπεράσματά της γιὰ τὸ πῶς δροῦν πάνω στὸν ἀνθρώπινο ὀργανισμό. Τὴν βενζοπυρίνη καὶ τὴ νικοτίνη καὶ διεπίστωσε ὅτι: Ἡ βενζοπυρίνη εἶναι πολὺ καρκινογόνος οὐσία καὶ ἡ νικοτίνη πολὺ δηλητηριώδης οὐσία, ἐλαιώδης πικρὴ καὶ σκουραίνει ὅταν ἐκτεθεῖ στὸν ἀτμοσφαιρικό ἀέρα. Γι' αὐτὸ τὰ χέρια, τὰ μoustάκια καὶ τὰ δόντια τῶν καπνιστῶν εἶναι καφεπράσινα. Ἐπίσης ἂν δοῦμε τοὺς πνεύμονες τῶν καπνιστῶν θὰ διαπιστώσουμε ὅτι δέν ἔχουν τὸ φυσικό ρόζ χρῶμα πού πρέπει νά ἔχουν, ἀλλὰ μοιάζουν κυριολεκτικά μὲ μouxλιασμένο κρέας.

Ἡ νικοτίνη ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶναι πολὺ δηλητηριώδης οὐσία χρησιμοποιεῖται καὶ σάν ἐντομοκτόνο καὶ ὅμως ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι τὴ βάζουμε στὸν ὀργανισμό μας μὲ τὸ τσιγάρο.

Στὸν ἄνθρωπο 20 μαζεμένα τσιγάνα (σ' ἓναν, ἀρχάριο φυσικά) εἶναι ἄρκετά νά προκαλέσουν τὸ θάνατο. Παρατηρεῖται κάψιμο στό στόμα, τὸ φάρυγγα καὶ τὸν οἰσοφάγο, διάρροια, ἰδρώτες, παράλυση καὶ θάνατος.

Ἀλλὰ καὶ 2 γρ. καπνοῦ ἂν καταπιεῖ κανεῖς θὰ πεθάνῃ μέσα σέ μισή ὥρα, γιατί ἡ νικοτίνη ἀπορροφᾶται πάρα πολὺ εὐκόλα καὶ γρήγορα ἀπὸ τὸ βλενογόνο.

Βέβαια τέτοιοι θάνατοι δέν παρατηροῦνται γιατί κανεῖς ἀρχάριος δέν μπορεῖ νά καπνίσῃ 20 τσιγάρα μαζεμένα (τὸ ἓνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο) οὔτε κανεῖς εἶναι τρελλός νά καταπιῇ φύλλα καπνοῦ. Παρατηροῦνται ὅμως χρόνιοι θάνατοι ἀπὸ τὸ κάπνισμα. Ὑπολογίζεται ὅτι 30 τσιγάρα τὴν ἡμέρα ἐλαττώνουν κατὰ 30 χρόνια τὴ ζωὴ, δηλ. ἓνας ἄνθρωπος πού καπνίζει 30 τσιγάρα τὴν ἡμέρα ἂν φυσιολογικά θὰ πέθαινε στά 70 χρόνια τώρα θὰ πεθάνῃ στά 40 χρόνια.

Πῶς ὅμως δρᾷ τὸ τσιγάρο καὶ εἶναι τόσο ἐπικίνδυνο;

Ἡ νικοτίνη πού περιέχεται στὸν καπνὸ ἀπορροφᾶται πολὺ γρήγορα ἀπὸ τὸ βλενογόνο ὅπως εἶπαμε καὶ πηγαίνει σέ ὅλους τοὺς ἰστούς, σέ ὅλο τὸ σῶμα.

Στὴν ἀρχὴ προκαλεῖ βραδυκαρδία, διαστολὴ τῶν ἀγγείων καὶ πτώση τῆς ἀρτηριακῆς πίεσης. Σέ λίγο παρατηρεῖται τὸ ἐντελῶς ἀντίθετο, συστολὴ τῶν ἀγγείων, ταχυκαρδία καὶ ἀπότομη αὐξησὴ τῆς ἀρτηριακῆς πίεσης. Οἱ ἀντιφατικές αὐτές ἐνέργειες δημιουργοῦν στὸν ὀργανισμό σοβαρές διαταραχές, τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα βρίσκονται συνεχῶς κάτω ἀπὸ μίαν συνεχὴ διακύμανση πιέσεων, χάνουν τὴν

ἐλαστικότητά τους καὶ μὲ τὸν καιρὸ φθείρονται, ὅπως ἓνα μπαλόνι, ἐνῶ στὴν ἀρχὴ εἶναι πολὺ γερό καὶ ἔχει μεγάλη ἐλαστικότητα γιὰ νά κόψουμε δέ χρειαζόμαστε ψαλίδι ἢ μαχαίρι, ἂν τὸ φουσκώσουμε 5-10 φορές καὶ βγάλουμε τὸν ἀέρα, χαλαρώνει καὶ μπορούμε πολὺ εὐκόλα νά τὸ κόψουμε μὲ τὰ χέρια μας. Κάτι παρόμοιο συμβαίνει καὶ μὲ τὰ ἀγγεῖα τῶν καπνιστῶν. Γι' αὐτὸ οἱ καπνιστές παθαίνουν πολὺ συχνὰ κίρσους, ἐγκεφαλικό, καρδιοκυκλοφοριακές διαταραχές πού καταλήγουν συνήθως σέ θάνατο ἀκριβῶς ἐπειδὴ ὅλα τὰ ἀγγεῖα τῶν καπνιστῶν εἶναι φθαρμένα.

Καὶ τὸ O_2 ὅμως πού ἀναπνέει ὁ καπνιστὴς εἶναι λιγώτερο ἀπ' ὅτι χρειάζεται γιατί μαζί μὲ τὸν καπνὸ ἀναπνέει καὶ μονοξειδίου τοῦ ἀνθρακος (CO), ἓνα ἀέριο πολὺ δηλητηριώδες πού τὸ συναντοῦμε ὅπου γίνεται καύση. Καὶ σὸ τσιγάρο γίνεται καύση. Ἔτσι ὑπερλειτουργεῖ ἡ καρδιά γιὰ νά μπορέσῃ νά ἐξασφαλίσῃ τὸ ὀξυγόνο πού χρειάζεται τὸ σῶμα, ὑπερλειτουργοῦν οἱ πνεύμονες γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ καὶ βλέπουμε τοὺς καπνιστές νά ἀναπνέουν συχνότερα ἀπ' ὅτι πρέπει καὶ λαχανιάζουν μὲ τὴ παραμικρὴ κούραση.

Ὁ θύσανος (σκοῦπα) δὲ πού βρίσκεται μέσα στίς κυψελίδες τῶν πνευμόνων (κάτι πολὺ μικρὲς ἐσοχές τοῦ ἐπιθηλίου τοῦ βλενογόνου) καὶ κινεῖται συνέχεια γιὰ νά καθαρίζῃ τὸν ἀέρα πού ἀναπνέουμε (ὁ ὁποῖος περιέχει μικρόβια, σκόνες κλπ) ἔχει διαπιστωθεῖ ὅτι μὲ **μία μόνον** ρουφηξιὰ τσιγάρου, παραλύει καὶ δέν κινεῖται γιὰ ἕξ (6) ὥρες. Καὶ ἂν ὑπολογίσουμε ὅτι ἓνα τσιγάρο ἰσοδυναμεῖ μὲ 10 ρουφηξιές καταλαβαίνετε τί γίνεται!

Ὑπάρχει σὸ καπνὸ καὶ ἡ βενζοπυρίνη ὅπως εἶπαμε ἢ κατ' ἐξοχὴν καρκινογόνος οὐσία καὶ ἔτσι ἀναπτύσσονται στοὺς πνεύμονες τῶν καπνιστῶν κακοήθεις ὄγκοι (καρκίνος). Σύμφωνα μὲ στοιχεῖα τῆς Π.Ο.Υ. (Παγκόσμιος Ὁργάνωσις Ὑγείας) ὁ καπνὸς εὐθύνεται σχεδόν 100% γιὰ τὴν δημιουργία καρκίνου στὸν πνεύμονα. Μά θὰ μοῦ πεῖτε κάποιος γνωστός μας δέν κάπνιζε καὶ ἔπαθε καρκίνου πνεύμονος. Αὐτὸ συμβαίνει πολὺ σπάνια. Ἀλλὰ καὶ σ' αὐτές τίς σπάνιες περιπτώσεις ἂν ψάξουμε τὸ ἱστορικό τοῦ ἀσθενούς θὰ διαπιστώσουμε ὅτι μπορεῖ ὁ ἴδιος νά μὴν κάπνιζε, νά μὴν ἦταν δηλ. ἐνεργητικὸς καπνιστὴς, κάποια χρόνια τῆς ζωῆς του ὅμως ὑπῆρξε παθητικὸς καπνιστὴς. Κάπνιζαν δηλ. ἄλλοι στὸν ἴδιο χῶρο, σὸ σπίτι, σὸ γραφεῖο, σὸ καφενεῖο καὶ αὐτὸς ἀνέπνεε τὸν καπνὸ.

Καὶ μία ἐπιπλέον ἀπόδειξη πού ἐπιβεβαιώνει ὅτι τὸ κάπνισμα εὐθύνεται γιὰ τὴ δημιουργία καρκίνου πνεύμονος εἶναι τὸ ὅτι πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια πού δέν κάπνιζαν οἱ γυναῖκες δέν εἶχαμε σχεδόν καθό-

λου καρκίνο πνεύμονος σ' αυτές, ενώ τώρα πού καπνίζουν όσο και οι άνδρες ό καρκίνος πνεύμονος κυμαίνεται στα ίδια επίπεδα και στους άνδρες και στις γυναίκες.

Μετά από αυτά πού είπαμε βγάζουμε τό συμπέρασμα ότι τό κάπνισμα είναι επικίνδυνο και καταστρεπτικό γιά τόν άνθρωπο. Γεννάται όμως τό έρώτημα: 'Αφού είναι τόσο βλαβερό γιατί τά νέα παιδιά και μάλιστα από τήν ηλικία των 11-15 ετών αρχίζουν νά καπνίζουν;

1. 'Από άγνοια: Δέν γνωρίζουν πόσο κακό κάνει τό τσιγάρο και στη ψυχή και στο σώμα. Καί παίρνουν τό τσιγάρο στο χέρι λές και είναι παιχνιδάκι. Παιχνιδάκι όμως πού κόβει λίγο - λίγο τό νήμα τής ζωής ή γιά ν' άκριβολογήσω πού καίει λίγο - λίγο τό νήμα τής ζωής και οδηγεί τούς ανθρώπους στο θάνατο. 'Η 'Ιατρική έπιστήμη επιβεβαιώνει ότι τό κάπνισμα είναι γιά χρόνια αυτόκτονία.

Καί οι Πατέρες τής 'Εκκλησίας λένε ότι θά δώση λόγο στο Θεό ένας πού καπνίζει γιατί άπλούστατα μέ τό κάπνισμα φθείρει τό σώμα του πού είναι κατοικητήριο του 'Αγίου Πνεύματος. Καί λέει ή 'Αγία Γραφή όποιος φθείρει τό σώμα του θά τόν καταστρέψει ό Θεός. Καί ό καπνιστής φθείρει τό σώμα του. Διαπράττει δηλ. μία μεγάλη άμαρτία, αυτόκτο-νεϊ χρονίως.

'Ονομάζουν επίσης τό τσιγάρο οι πατέρες «λι-βάνι του διαβόλου» και όπως αναπαύονται ό Θεός και οι 'Αγιοι όταν ανάβουμε θυμίαμα και λιβανίζου-με, έτσι αναπαύονται οι δαίμονες όταν καίγεται τό τσιγάρο και μυρίζει ό καπνός πού βγαίνει. Τό όμο-λογούν τά ίδια τά δαιμόνια.

Καί μόνο αυτό παιδιά θά πρέπει νά είναι αρκετό νά σās κάνη νά μή πιάσετε τσιγάρο στο χέρι σας. Θέλετε νά λιβανίζετε τό σατανά; Φυσικά όχι. Νά φεύγετε όταν σās δίνουν τσιγάρο όπως όταν βλέ-πετε ένα φίδι πού στο κάτω - κάτω τό φίδι μπορεί νά μήν είναι δηλητηριώδες και αν άκόμη σās δαγκώσει, νά μήν σās βλάψη.

Συνέχεια στο έπόμενο

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ	σελ. 1
2. ΤΟ ΕΥΑΓΓ/ΚΟ ΔΙΔΑΓΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ 'Υπό του Σεβ. κ. Καλλινίκου	σελ. 3
3. ΤΟ ΑΠ/ΚΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ 'Υπό του 'Ιερομ. Βησσαρίωνος Τσαρῆ	σελ. 5
4. ΝΟΜΟΚΑΝΟΝΙΚΗ ΔΙΑΤΡΙΒΗ 'Υπό του κ. Κων/νου Πολυζωΐδου Λέκτορας Α.Π.Θ.	σελ. 6
5. Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ 'Υπό του κ. Χριστόδουλου Χριστοδουλάκη	σελ. 10
6. ΤΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ 'Υπό του Σεβ. κ. Βικεντίου	σελ. 12
7. ΦΩΝΗ ΕΞ ΑΓ. ΟΡΟΥΣ	σελ. 13
8. ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΧΘΕΣ... 'Υπό του κ. Χρ. Λάμπρου	σελ. 18
9. ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ 'Υπό του 'Αρχιμ. Χριστοφ. 'Αγγελοπούλου	σελ. 20
10. Ο ΕΝΣΥΝΕΙΔΗΤΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ 'Υπό του κ. Κων/νου Κατσαγώνη	σελ. 22
11. ΚΑΠΝΙΣΜΑ - ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ 'Υπό τής κ. Χρυσάνθης Τσίγκα 'Ιατροῦ	σελ. 23

'Η Φωνή τής 'Ορθοδοξίας, έπ' εύκαιρία των έορτών, εύχεται εις τούς αναγνώστες της καλά Χριστούγεννα, τό δέ ανατέλων νέον έτος 1996 νά χαρίση υγεία, μακροη-μέρευσιν, ειρήνη και πλούσιον πνευματι-κών καρπών.

« Πῶς ἀρνισόμεθα σε... » « Πῶς Ὁρθόδοξία... »

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

PORT
PAYE
HELLAS

=

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
Τ.Δ.Α.
ΠΕΡΙΟΧΗ

=

ΕΛΛΑΣ

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ